

IURIE ROȘCA

INTERESUL NAȚIONAL

CA

MODUS VIVENDI

*Cronicile unui disident
eurosceptic*

IURIE ROȘCA

INTERESUL
NAȚIONAL
CA

MODUS VIVENDI

Cronicile unui disident eurosceptic

UNIVERSITATEA POPULARĂ,
Chișinău, 2020

CZU

DESCRIEREA CIP A CAMEREI NAȚIONALE A CĂRȚII

© Iurie Roșca
© Universitatea Populară, 2019

ISBN

4

AUTOPORTRET ÎN ALB-NEGRU

Pentru mine condiția de gazetar e mai mult decât o profesie. Chiar e un mod de a-mi trăi viața. În câteva decenii de practicare asiduă a acestei meserii, care a fost vreme îndelungată complementară cu activitatea de politician, mi-am atras ura, detestarea și contestarea vehementă a multora. Am deranjat destulă lume, deoarece le-am cam atins interesele. Nu am nici un chef să îmi fac un titlul de glorie din scrisul meu. Autolustruirea nu mă pasionează deloc. Dar nici n-am de ce să-mi presor cenușă pe cap pentru faptul că am fost angajat în marile dezbateri și conflicte ale vremii.

Timp de zeci de ani am tot înaintat din *procese de judecată* pe motivul „lezării demnității și onoarei” unor tipi venali în *procese de conștiință* pentru abaterea de la „linia partidului”. Niciodată nu mi-a reușit să mă încadrez în curentul de opinie dominant. Ba anticomunist pe vremea când încă mai toți erau comuniști cu carnet sau fără, ba euro-sceptic și antiamerican în timp ce mai toată lumea continuă să rămână euro-entuziastă și proamericană; ba *inamicul numărul unu al Moscovei* pe motivul angajării în mișcarea de emancipare națională, ba *dușmanul principal al Washingtonului* ca urmare a opoziției față de imperialismul globalist *made in USA*. Astfel încât, prin simpla desfășurare a perioadei istorice în care trăiesc, am migrat dinspre postura de *disident pe*

vremea comuniștilor sovietici în cea de *disident pe vremea globaliștilor americani*. Mereu contra curentului, în răspăr cu „lumea bună”, zurbagiu de serviciu la toate cotiturile politice și virajele geopolitice, în miezul cărora mă pomenesc parcă fără să vreau.

Neobosit în căutarea căilor optime de servire a neamului, lingându-mi rănilor din mers și căutând să nu pierd cărarea vieții pe coclaurile confortului și a mulțumirii de sine, un lucru nu mi l-am îngăduit niciodată. De a rămâne căldicel: nici prea-prea, nici foarte foarte, așa, ca toată lumea. Și de a evita neplăcerile, conflictele, riscurile, inclusiv cele de imagine. Cu imaginea e o treabă aparte, deoarece *în societatea spectacolului nu mai contează cum ești, ci cum pari*. Deseori aparențeleucid realitatea.

Tot ce scriu, scriu întâi de toate pentru mine însumi. Pentru că nu pot și nici nu vreau să tac atunci când e cazul să-ți urli în plină stradă revolta sau durerea. Scrierea de articole de presă ca formă de luptă, de asta mă ocup. Și nu am ce face dacă nu prea îmi reușește să încap în calapoadele ce s-au statornicit prin părțile noastre.

Să mă aciuez în găoacea confortabilă a rosolatriei românofobe, cu apanajul ei obligatoriu de moldovenism caricatural, ridicat la rand de psuedoștiință? Sau poate să mă oploșesc în nișa călduță a unui paseism românofil, croit după tiparele unor poeți locali încă în vogă? Nu, nu e pentru mine așa ceva.

Abordarea mea a chestiunii identitare nu se pliează deloc pe așteptările celor două curente de non-gândire dominante, și nici cu atât mai puțin nu e pe placul celor două capitale, care-și revendică dreptul istoric asupra teritoriului nostru. Postura în care mă aflu consună perfect cu denumirea primului film al celebrului regizor rus Nikita Mihalkov „Свой среди чужих, чужой среди своих” („De-al nostru printre străini, străin printre ai noștri”). Altfel zis, „a oscila odată cu linia partidului”, vorba bancului de pe vremea sovieticilor, nu e în stilul meu.

Acum niște ani am predat și eu un pic de jurnalism pentru o perioadă scurtă de timp la o universitate. Obișnuiam să le spun studenților apropo de conceptul în vogă, recomandat ziaristilor, de a fi echidistanți, neutri și imparțiali următoarele: „Deschideți opera publicistică a lui Eminescu la orice pagină. Și dacă veți găsi măcar un articol scris într-o astfel de manieră, faceți și voi așa”. Iar modelul unui Eminescu pentru mine contează. Scrisul lui e categoric, hotărât, necruțător, iremediabil.

De ce scriu aceste rânduri cu titlul de prefață eu însumi, și nu altcineva? Ca să nu pun în situații incomode pe cineva care s-ar vedea constrâns să formuleze complimente de serviciu, indispensabile cu astfel de ocazii. Ce am scris, am scris, și numai eu sunt cel care trebuie să suporte eventualele neplăceri pentru pozițiile exprimate.

Iurie Roșca

Misiunea istorică a lui Putin: Afirmarea Rusiei ca civilizație de alternativă

Declarația liderului rus Vladimir Putin este de o importanță crucială nu doar pentru țara sa, ci și pentru întreaga lume. Ea vădește faptul că la ora actuală Rusia este printre puținele țări care și-a păstrat suveranitatea și, prin urmare, capacitatea de a se opune ofensivei totale a globalismului, pe care îl impune acea secta de plutocrați de tipul lui George Soros bazată în SUA. De altfel, este vorba despre aceleași forțe, care poartă un război total cu președintele american Trump.

Faptul că Putin a declarat că atâta timp cât el se află în fruntea țării, ideea cu „părintele numărul unu și părintele numărul doi” nu va fi admisă și că în procesul pregătirii modificărilor în Constituție trebuie ținut cont de nevoia de a se păstra noțiunile de tată și mamă merită să fie privit într-un context istoric și geopolitic mai larg.

În primul rând, ceea ce până acum câțiva era considerat absolut normal, de la un timp încoace a devenit subiectul unor contestări puternice, induse dinspre centrele de putere occidentale. Este vorba despre noțiuni pecum identitatea nativă de bărbat sau femeie, declarate ca fiind opționale

(„teoria genului”), despre familie ca uniune liber consimțită între un bărbat și o femeie, despre atitudinea față de uniunile între persoanele de același sex, „educația sexuală” etc. Aici avem de a face cu un război în primul rând de natură spirituală, a cărui înțelegere profundă e posibilă doar dintr-o perspectivă religioasă. Asta pentru că dimensiunea politico-diplomatică sau juridico-legislativă, precum și propaganda sub pretextul cultului drepturilor omului, reprezintă doar uneltele de realizare a acestui plan de desfigurare a ordinii firești a lucrurilor și de dezumanizare a omului.

Spre deosebire de majoritatea absolută a țărilor europene, care au fost vasalizate complet și determinate să urmeze agenda autorilor „corectitudinii politice”, Rusia sub mandatul lui Putin se afirmă nu doar ca un stat independent și o putere mondială. Ea se manifestă și ca o civilizație de alternativă în raport cu un Occident global, ultimul urmărind să se impună pretutindeni prin forța armelor, prin războaie economice, precum și prin inginerii sociale susținute de un dispozitiv propagandistic uriaș.

Articolul celebrului paleoconservator american Patrick J. Buchanan, publicat în primăvara lui 2014, rămâne a fi de o actualitate stringentă: <http://moldovanews.md/10042014/flux-de-stiri/19173.htm>. Rusia are toate șansele să se manifeste ca o putere spirituală de anvergură globală, care își întemeiază statul, Constituția și toate politicile sale pe fundamentele Ortodoxiei. Rusia poate și trebuie să devi-

nă un pol geopolitic puternic, în stare să-și afirme nu doar capacitatea de a rezista în fața ofensivei „civilizației morții”, ci și să servească drept centru de gravitație pentru țările mai vulnerabile, desuveranizate, drept exemplu de afirmare a propriului model constituțional, economic, dar și, mai larg, civilizațional.

15.02.2020

CONDEIUL CA SABIE DE DISECAT SENSURI ȘI IMPOSTORI

Forul de la Chișinău I cu genericul:

„De la Atlantic la Pacific: pentru un destin
comun al popoarelor Eurasiei”

(26-27 mai 2017)

Note pentru luarea de cuvânt

Dragi prieteni,

În numele Universității Populare, a Mișcării Eurasianiste și a Comitetului Jean Parvulesco vă salut pe toți și vă mulțumesc pentru efortul pe care l-ați făcut de a veni la această conferință.

- Suntem prezenți aici intelectuali din mai multe țări europene care împărtășim aceleași valori spirituale, civilizaționale și ideologice.
- Facem parte din același curent de gândire conservator, creștin, tradiționalist și continental.

- Familia noastră spirituală reprezintă rezistența contra curentului dominant al ideologiei liberale și al globalismului americanocentrist.
- Revolta noastră împotriva unei lumi universaliste, plutocrate, individualiste, dizolvante și nedrepte este una categorică, fermă și ireconciliabilă.
- În fața unei forțe malefice uriașe, obsedate să impună un control total asupra tuturor popoarelor lumii prin colonizare culturală, politică, economică și militară, noi ne asumăm cu demnitate condiția de persoane-țintă, vâdate de către Sistem.
- Noi afirmăm, fiecare în țara și în limba lui, identitatea noastră de creaturi divine înzestrate cu rațiune, cu bun simț, cu răspundere în fața lui Dumnezeu și a popoarelor pe care avem vocația să le servim.
- De ce această conferință are loc la Chișinău și de ce anume Moldova este un loc potrivit pentru elaborarea unei noi viziuni asupra lumii pentru întregul nostru continent?
- Moldova se află pe linia de falie între imperiul american global cu derivatele acestuia, NATO și UE, și marea putere continentală Rusia.
- La ora actuală Moldova este o formațiune statală desuveranizată, un obiect al geopoliticii Occidentului global, un stat redus la rolul de vasal al corporatocrației și al centrelor de comandă atlantiste.
- Dar Moldova trebuie să respingă în mod hotărât postura de zonă de confruntare geopolitică dintre un Occident dominat de SUA și lumea rusă.

- Moldova are vocația de a deveni o zonă de confluență între Europa Occidentală și Rusia, un factor de echilibru și de stabilitate regională.
- Sub aspect cultural și lingvistic Moldova reprezintă un spațiu de confluență dintre cultura română și cultura rusă, iar vocația ei este să devină o punte de aur între acestea.
- Identitatea noastră colectivă este una bidimensională, românească și rusă.
- Armonia și complementaritatea dintre culturile celor două popoare, român și rus, care au contribuit în mod decisiv la formarea profilului nostru identitar, este una firească și lesne de înțeles: ambele sunt popoare ortodoxe, de cultură bizantină milenară.
- Pentru Moldova nici România, nici Rusia nu sunt niște „dușmani externi”.
- Mai exact, și Moldova, și România, și Rusia au același dușman extern: imperialismul planetar al atlantismului anglo-saxon.
- Iar instinctul autoconservării colective al popoarelor noastre trebuie să se manifeste prin solidaritate în fața unui pericol comun.
- Fiind situată între Orient și Occident, Moldova și-a însușit de-a lungul istoriei trăsături și elemente din ambele spații.
- Și totuși, în pofida agresiunii totale contra poporului nostru din partea centrelor de influență din exterior, Moldova rămâne a fi parte a civilizației orientale, bizantine, continentale și contemplative.

- Înțelegem cu toții că nici o țară, chiar dacă este mult mai puternică decât Moldova, nu poate să reziste de una singură în fața agresiunii generale a totalitarismului liberal.
- Dar pentru a fi eficientă, durabilă și în definitiv victorioasă, rezistența noastră nu poate fi doar militară, politică și economică. Ea trebuie să fie în primul rând una ideologică.
- Iar conferința noastră este un excelent prilej pentru noi elaborări conceptuale, care să contribuie la cristalizarea unei noi viziuni asupra lumii, a unei strategii ce ar permite solidarizarea și cooperarea tuturor forțelor anti-Sistem de pe continentul nostru și din lume.
-

Vă mulțumesc pentru atenție
și vă spun tuturor Doamne ajută!

Chișinău,
26 mai 2017

Deprovincializarea ca mod de adaptare la context

Ieri am fost întrebat din nou de către cineva de ce scriu articole, traduc, editez cărți, apoi le lansez public, organizez conferințe internaționale, alte evenimente? Altfel zis, care ar fi rostul acestui efort, care ar fi mobilul meu interior, ce mă determină să fac toate acestea. De fapt, totul e foarte simplu. Atunci când, în urma unor căutări, meditații, experiențe și lecturi, reușesc să pătrund noi zone de cunoaștere, simt nevoia mărturisirii adevărilor pe care le-am aflat. Așa e tot omul, are necesitatea firească de a-și comunica preocupările și descoperirile (mai mari sau mai mici) celor din jur.

Momentul pe care îl trăim, aici și acum, este atât de învolburat, cețos, derutant, încât puțini sunt cei care mai reușesc să adune laolaltă realitatea spartă în cioburi de agresiunea media și cea de rețea. Spectacolul vieții publice, cantonat în zona unor meschinării degradante și a unor ținte minore, produce atâta vacarm și confuzie, încât puțini sunt cei care se preocupă de căutarea unor sensuri superioare banalității cotidiene. Trecutul nostru istoric încă mai face ravagii în mentalul colectiv, tot mai inflammat de spectre și fobii, de interpretări naive și înguste. Lumea de dincolo de granițele noastre este văzută prin optica deformantă a

presei dominante, clonate după calapodul celor două centre imperiale concurente. Războiul total al Vestului global (cu centrala în SUA) împotriva Estului continental (cu centrala la Moscova) sparge societatea în tabere beligerante, gata să-și spargă capul pentru niște mize false sau prost înțelese.

Intelectualitatea noastră, bună la nivelul „specializărilor înguste” (dentiști, avocați, traducători, ingineri, întreprinzători etc.), eșuează iremediabil atunci când încearcă – și asta extrem de rar! – să adune laolaltă lumea din jur și să-i dea o interpretare coerentă. Iar talk-show-urile TV agravează și mai mult deficiența de percepție a realității prin abordările puerile, partizane și sterile, prin goana după scandal și ciorovăieli, după obscenități și detractări reciproce.

Toată lumea se plânge că lucrurile merg din rău în mai rău (cu excepția notorie a discursului triumfalist al guvernanților, fapt axiomatic pentru o democrație de masă). Această jelanie colectivă a devenit un fel de sport național, competitorii angajați în cursă luându-se la întrecere în descalificarea propriei țări și în disprețul față de propriul popor. Orice nechemat, orice neica nimeni, terchea-berchea, mameluc, găgăuță sau nătărău - că tot aia e! - își dă cu părerea, arogându-și (im) postura de expert, emițând trivialități și gogomării pe potriva (absenței) propriului calibru intelectual.

Școala - de la grădiniță și până la nivel universitar - a ajuns în stare de paralizie conceptuală. După mai multe

decenii de consum excesiv al virusului comunismului, virus paralizant, inhibitor și orbitor, învățământul nostru este infestat la fel de grav de ciurma liberalismului, această erezie vidând orice capacitate de gândire profundă, orice urmă de spirit critic. Toate disciplinele socio-umane sunt croite anume după acest calapod, infectând mințile tineretului cu neghiobii edulcorate și minciuni spoite cu pretenții academice.

În timp ce în lumea largă se resimte o efervescentă crescândă în dezbateră publică ce vizează chestiuni globale de natură religioasă, civilizațională, geopolitică, culturală, ideologică și economică, societatea noastră mai rămâne încă decupată de la această avalanșă de idei, aflate într-o dinamică fără precedent. Situația se mai agravează și printr-un profund complex de inferioritate, ce marchează grav starea de spirit a societății noastre. Sindromul de provincie uitată de Dumnezeu, de margine de lume, fără nici o vocație aparte (decât cea a imitării unor modele străine) induce o stare de lehamite, de dezgust, demobilizând orice inițiativă, oricât de timidă, dornică să se smulgă din mocirla mediocrității.

Anume pentru asta fac ceea ce fac. Scriu, traduc, editez cărți, adun lumea la evenimente publice. Simt nevoia acută să contribuim la depășirea acestor grave handicapuri ale societății noastre. Cuvântul de ordine în acest efort ar fi **o invitație la contextualizare** sau, am mai putea zice, un îndemn la orientarea atenției noastre spre marile teme ale dezbaterii publice internaționale.

Altfel zis, conectarea societății la niște canale academice, culturale și mediatice de alternativă dintr-o serie tot mai mare a țărilor lumii, aducerea în spațiul nostru public a unor nume grele din Vest și din Est (cu cărțile lor, cu lecțiile lor publice, cu prezența lor în presa anti-Sistem de la noi), toate acestea urmăresc **deprovincializarea mentalului colectiv**.

În cele o lună și ceva cât a mai rămas până la sfârșitul anului, vor mai urma trei lansări de carte, și anume „*Conspirația Demonilor Roșii. 100 de ani de la lovitura de stat bolșevică. Interviuuri*”, Herve Juvin „*Zidul de Vest încă nu a căzut*” și Valerie Bugault&Jean Remi „*A Ucide Plutocrația. Ghid practic pentru demontarea Sistemului*”, plus o conferință internațională cu genericul „*Capitalismul Financiar și alternativele acestuia pentru secolul XXI. Contribuții la a 4-a Teorie Economică*”. Astfel, către sfârșit de an vom putea face bilanțul, șase cărți și două foruri internaționale, toate fiind realizate sub egida **Universității Populare**.

Doritorii să participe la aceste evenimente sunt bineveniți. Urmăriți anunțurile noastre. Scrieți-mi pe [Facebook](#) și trimiteți-mi adresele dvs. electronice și numerele de telefon mobil. Astfel vă vom putea ține la curent cu activitățile noastre.

19 noiembrie 2017

Cultul lui Eminescu în religia laicității

Apartenența unui om la un neam, atașamentul acestuia față de colectivitatea în mijlocul căreia s-a născut se măsoară în funcție de atașamentul față de cultura neamului său. Pentru un purtător al limbii române dragostea pentru fenomenul cultural, căruia îi datorează propriul profil identitar se manifestă în mod firesc prin sentimentul cu totul special față de Eminescu. Orice filă din opera lui literară, filosofică sau politică, orice întâmplare din viața lui creează o stare de apartenență la miracolul de dincolo de lumea văzută. Fiecare popor își are propriul profet, ales de Dumnezeu să exprime prin inspirația dată de Sus întregul lui sens existențial. Creatorul lumii își revarsă harul prin condeiul inspirat de Duhul Sfânt, mânuit de alesul Său menit să concentreze în opera scrisă singularitatea inconfundabilă a poporului.

A contesta valoarea unică și inegalabilă lui Eminescu sau a-i denigra numele înseamnă a cădea pe treapta cea mai de jos a degradării umane. E vorba de fapt de lepădarea de neam, care e un semn sigur fie al servirii unor interese străine și ostile, fie al unui orgoliu nemăsurat atât de caracteristic mediocrităților. Iar Eminescu niciodată n-a dus lipsă de detractori. Însă nu despre ei este vorba în aceste însemnări. Ci despre o confuzie de planuri – immanent și transcendent - atât de răspândită, cvasigenerală în cultura modernă.

Acest viciu de metodă își are originea în Iluminism, triumful căruia l-a reprezentat așa-zisa Revoluție Franceză, acel moment culminant al fracturii istorice, care a deraiat lumea pe calea Modernității. Caracterul anticreștin al acestei uneltiri demonice s-a manifestat prin prigonirea și apoi marginalizarea Bisericii, prin laicizarea întregii vieți sociale, afectând la fel de grav politica, cultura și învățământul. Detronarea lui Dumnezeu și uzurparea locului Său de către om, antropocentrismul, omul ca măsură a tuturor lucrurilor s-au manifestat și prin ceea ce s-a numit Cultul Marilor Personalități. Adică, altfel zis, s-a produs ceea ce Max Weber numea „dezvrăjirea lumii”, omul european încetând să se mai închine Lui Dumnezeu. Venerația lui religioasă s-a pomenit captată de exponenții de vârf ai artei moderne, hristologia, martirologia, Patristica, Tradiția în ansamblul ei fiind dată la o parte în favoarea noilor idoli ai culturii laice.

Astfel, s-a produs acea întunecare a minții omului european, vidat de nevoia de a trăi în interiorul universului mistic creștin și fascinat în schimb de „monștrii sacri” ai culturii autonome. Din acel moment cultura nu mai deriva din cult, ci i se substituia acestuia. Unda de șoc a acelei arme de distrugere în masă care a fost cultura masonică, revărsată din Franța doborâtă de pe pedestalul ei creștin, a inundat și principatele dunărene, apoi Statul Român. Pașoptismul de un anticlericalism deopotrivă imitativ și parodic este cea mai izbitoare dovadă în acest sens. Și tot

ce s-a făcut temeinic în cultura română modernă, s-a făcut împotriva curentului dominat și în ciuda unor împrejurări vitrege, apelul la tradiție și asumarea Ortodoxiei fiind elementul fundamental al adevăraților creatori de valori. Noi, cei de dincoace de Prut, odată cu clătinarea Imperiului Sovietic, am început marea zbatere pentru recuperarea propriei culturi, interzise, schilodite și prigonite sub vechiul regim. Iar tribunii noștri, aclamați de mulțimi, erau scriitorii. Și o meritau din plin. Doar că și cei mai de frunte dintre ei, care merită toată lauda și prețuirea pentru creațiile lor, ca și pentru contribuția lor fundamentală la procesul de renaștere națională, erau copiii timpurilor respective, formați la școala ateismului sovietic și, pe furiș, a național-comunismului ceaușist. Totul era superb în discursul lor public și în producțiile lor poetice. Starea de fascinație pe care o induceau mulțimilor era una trăită la cote maxime. Doar că sentimentul patriotic, resuscitat de oratorii-literați, izvora cu precădere din cultura laică și doar tangențial și episodic se învecina cu religia.

În acele vremuri atât de frumoase și dătătoare de speranțe maxima lui Eminescu „**Suntem români și punctum!**” a fost rostită și tipărită în ziare de nenumărate ori. Și altfel nici nu putea fi. Însă o altă zicere a aceluiași Eminescu a fost atunci și rămâne și astăzi mai în umbră, deși nu e deloc mai puțin importantă. Și anume: **el a numit Biserica Ortodoxă „maica spirituală a neamului românesc, care a născut unitatea limbei și unitatea etnică a poporului (...)**”

(Mihai Eminescu, *Timpul*, 14 august 1882, în „*Opere*”, Editura Academiei Române, București, 1989, vol. 13, pp. 168-169).

De ce insist asupra acestor citate aici? Fiindcă nici la mai bine de un sfert de veac de la căderea URSS nu ne-am recăpătat optica creștină, organică și firească, asupra lucrurilor. În loc de patriotism luminat avem scamatorii patriotarde, în loc de trăire duhovnicească în sânul Bisericii – doar gesticulații mai mult sau mai puțin spectaculoase. Acum, când aniversăm ziua de naștere a lui Eminescu, mi-am amintit de o întâmplare de acum mai bine de două decenii.

Într-o zi binecuvântată de Dumnezeu, era anul 1996, revin la mănăstirea „*Sfinții Apostoli Petru și Pavel*” de la Huși, la marele duhovnic originar din satul Grozești, actualul raion Nisporeni, părintele Mina Dobzeu, cel care făcuse de trei ori pușcărie sub comuniști. Eram acolo pentru a face un dialog cu părintele pentru ziarul „*Țara*”. Interviuul a fost publicat și într-o broșură aparte cu titlul „*Părintele Mina Dobzeu, botezătorul lui Nicolae Steinhardt*”. Călugărul nostru urmărea tot ce se întâmpla dincoace de Prut, trăind cu sufletul la gură renașterea noastră națională. Dar iată că sfinția sa observase un aspect care scăpa ochiului îndepărtat de trăirea creștină. El văzuse că vârful culturii noastre naționale s-a pomenit ridicat mai sus decât i se cade unui om, fie el chiar și Eminescu. Iată ce spunea părintele:

„Iar dacă s-a produs această descreștinare, înstrăinare, era necesar ca intelectualii, care au făcut această trezire națională din simț național și patriotic, să dezvolte acest simț care este de multe ori vag și incomplet. Ei l-au luat pe Eminescu ca model de cultură, de gândire, de exprimare, de extindere cu multă larghețe asupra tuturor problemelor. Ar fi o ineptie să diminuăm valoarea și dimensiunile lui Eminescu în cultura română. (...) Dar Eminescu este un om și el. Acești poeți și scriitori, acești intelectuali care au adus trezirea patriotică, culturală și națională, au rămas oarecum limitați, punându-l pe Eminescu în centrul universului. Eminescu nu-i Hristos, Eminescu nu-i cel care deține sursa și izvoarele. Izvoarele le găsim tot în Sfânta Scriptură, tot în Biserică, tot în Tradiție, iar în centrul lumii este Hristos”.

Așadar, Eminescu nu are nevoie de idolatrizare. El este atât de sus pe piscul de vârf al culturii noastre, încât nu merită să fie coborât la nivelul unui chip cioplit, căruia să-i adresăm rugi păgâne sau să ne închinăm. E adevărat, debusolarea noastră spirituală, alienarea noastră duhovnicească, prăbușirea noastră în imanent capătă în acest caz o oarecare eleganță. E ceva mai fină decât ateismul brutal al proletcultiștilor, e mai puțin hidoasă decât contestarea marilor noastre valori literare. Iar depășirea provincialismului și adevarea noastră la eternitatea neamului, la linia lui ascendentă în istorie, de la prima generație și până la sfârșitul veacurilor, impune ieșirea din capcanele literare ale poezilor în vogă prin partea locului.

De exemplu, poemul lui Grigore Vieru, cântat superb de inegalabilul cuplu Ion și Doina Aldea-Teodorovici, este manifestarea exactă a confuziei de planuri remarcate acum două decenii și ceva de către părintele Mina. Citez: „*De avem sau nu dreptate,/ De avem sau nu dreptate,/ Eminescu să ne judece. /Eminescu, Eminescu*”. Adică, raportarea la Eminescu-omul trebuie să fie diferită față de raportarea la Creatorul și Judecătorul lumii, Căruia cu toții cu o moarte îi suntem datori și în Fața Căruia vom apărea cu toții la ceasul potrivit. Aș pomeni aici măcar în treacăt doar câțiva poeți care și-au produs opera în armonie deplină cu credința creștină: *Radu Gyr, Nichifor Crainic, Vasile Voiculescu, Ioan Alexandru*. Iar șirul acesta poate continua cu nume de mare încărcătură duhovnicească și estetică din cultura noastră.

Adaptarea la perspectiva creștină ține în cel mai direct mod de recăpătarea plenitudinii ființei noastre, ca persoane umane și ca neam. Depășirea ereziilor Modernității, comuniste sau liberale, ne deschide calea sigură spre recuperarea plenară a românismului.

Slăvit să fie de-a pururi Domnul nostru Iisus Hristos pentru dragostea Lui nețărmurită de a ni-l dărui pentru vecie pe Eminescu !

15 ianuarie 2018

Aniversarea lui Vladimir Vîsoțki, un prilej de reconfirmare a unei stări permanente

Astăzi se fac 80 de ani de la nașterea poetului, artistului și cântărețului unic în cultura rusă, Vladimir Vîsoțki. Și cum e și firesc, presa are un prilej de a-i invoca numele. Eu, însă, mi-l amintesc în fiecare zi. Mă prind la gândul că monologhez în sine în expresii de-ale lui, că deseori anume el mă ajută să definesc diverse situații din viața cotidiană. Știu bine, ca mine sunt foarte mulți oameni, care sunt însoțiți în permanență de el. El a avut o soartă tragică, deloc ieșită din comun, așa cum îi șade bine unui geniu înzestrat de Sus să exprime sufletul neamului său și suflul vremii sale.

Rușii dintotdeauna au avut parte de mari poeți. Însă destinul lui Vîsoțki este unul cu totul aparte. Spiritul lui vulcanic, vigoarea lui interpretativă, talentul de a-și răsplămădi propria limbă într-un stil irepetabil, capacitatea de a reda întreaga gamă a trăirilor umane, registrul tematic al operei lui ce se extinde de la accentele cele mai dramatice și până la cele pline de voieșie și umor, personalitatea lui de o masculinitate atât de tranșantă, vocea lui atât de atipică pentru un cântăreț, ce răbufnea din străfundurile unui suflet

zbuciumat, iubitor de viață și necruțător cu ticăloșia, toate acestea i-au creat o faimă nepieritoare.

Acum niște ani călătoream în mașină cu vestitul cântăreț de muzică folk din România, Vasile Șeicaru. În mașina mea răsună din casetofon vocea lui Vîsoțki. Chiar după primele acorduri, Vasile exclamă cu admirație: „*Ăsta e Vîsoțki!*”. „*Tu ai auzit de el?*”, îl întreb. „*Ehei, măi frate, noi îl ascultăm încă de pe când era în viață*”. Iar la încercarea mea de a-i traduce conținutul versurilor, Vasile îmi zice: „*Nu-mi traduce, Iurie, eu înțeleg totul. Nu limba, duhul cântecului său*”. Vasile nu exagera deloc. Anume așa era ascultat marele bard și în Franța, și în America, și în Mexic. Miracolul prezenței lui în scenă crea o atmosferă de uimire și admirație, publicul simțind că are fericirea să intre într-o zonă absolut diferită de orice altă manifestare artistică.

Cu prilejul aniversării de azi, unii se căinează prin presă cu expresia de serviciu : „Astăzi el ar fi împlinit 80 de ani”. Poftim? Nu, poezii își măsoară timpul altfel. Oare nu anume așa spune și el în binecunoscutul său poem „Despre datele și cifrele fatale”? Și-i imaginează cineva pe Pușkin, Lermontov, Esenin, Eminescu, Labiș, Byron, Rimbo altfel decât tineri. Sau, așa cum spunea odată cu amărăciune Nichita Stănescu, „un poet bătrân arată ca un student bătrân”. Viața lor antumă este trăită cu o altă intensitate, într-o altă dimensiune existențială, care se intersectează cu cea în care suntem prezenți și noi, ceilalți, dar niciodată nu se suprapune.

Cu pana muiată în sferile celeste, cu sufletul incendiat de setea de absolutul, cu dureroasa conștiință a propriei misiuni de excepție, poetul își revarsă darul ca pe o datorie pe care este mereu grăbit s-o îndeplinească până la capăt, astfel încât să reușească să spună tot ce are de spus până în clipa când se va retrage în viața postumă. Până la intrarea sa în legendă.

25 ianuarie 2018

Flori pentru ocupații sovietici și covoare roșii pentru investitorii străini

Când vezi cum guvernanții de azi se prosternează în fața „partenerilor strategici” – donatorii externi din Treimea Răului (FMI, Banca Mondială și Uniunea Europeană) – și bat mățanii în fața investitorilor străini, cum să nu faci o paralelă mai mult decât necesară?

Așa cum cei care au întâmpinat ocupații sovietici în 1940 cu flori și aplauze sunt considerați colaboraționiști și vânzători de neam, tot astfel trebuie tratați și cei care aștern covoare roșii și se închină în fața investitorilor străini.

Diferența dintre cele două tipuri de invadatori este minima. Ea ține doar de mijloace, nu de scopuri. Dacă pe vremea URSS ocupații au făcut uz de forța armelor, cei de azi folosesc arme soft, economico-financiare, și unii, și alții având același scop: înrobirea populației locale și spolierea ei de avuțiile naționale.

E adevărat că imperialiștii economici de azi mai pun în aplicare și inginerii sociale menite să anestezieze puterea de discernământ a popoarelor cucerite. Tocmai de aceea identificarea agresorului era mult mai simplă în perioada

invaziei sovietice: prezența tancurilor, a trupelor militare, a organelor de represiune, naționalizările, deportările, asasinatele în masa erau atât de vădite, încât oricine înțelegea că este vorba de niște ocupanți.

Noul tip de colonialism, însă, are o proprietate demnă de reținut. Înainte de a invada un teritoriu, el întreprinde un bombardament mediatic (ce înlocuiește bombardamentul aviatic de altă dată), un atac de artilerie (dar nu una clasică, așa cum era pe vremuri), ce se manifestă prin colonizarea mentalului colectiv prin intermediul culturii de masă, al inducerii stării de fascinație pentru „visul american” și prin atractivitatea societății de consum. Iar când aborigenii sunt suficient de prelucrați psihologic, până la pierderea conștiinței de sine (e vorba de un nou tip de mancurtism) și a instinctului de autoconservare, contează mai puțin cine e la guvernare. Fiindcă orice guvernare oricum îi aplaudă la scenă deschisă pe „salvatorii” descinși „pe teren” ca niște lupi în piele de oaie.

Încă o dată, dacă încercăm un adevărat și profund dispreț pentru colaboraționiștii regimului sovietic, de ce atunci i-am aprecia pe noii colaboraționiști ai regimului de ocupație „în stil occidental”, care poartă aceeași stea cu cinci colțuri pe drapel, doar că cel comunist era roșu, iar cel de azi e albastru? Răspunsul e unul. Din ignoranță sau, delicat vorbind, dintr-o eroare de perspectivă. Fiindcă atunci puhoiul străinătății venea din Răsărit și era unul violent, iar acum un alt tsunami

Iurie ROȘCA

vine dinspre Apus și e unul dulce ca mierea, dar ucigător ca otrava.

Cine va avea ochi de văzut, va vedea. Iar cine nu, va păți ca-n vorba veche: prostului îi arăți luna, iar el se uită la deget.

21 martie 2018

Moldova ca țară cobeligerantă sau De ce vasalii nu sunt domni?

Expulzarea celor trei diplomați ruși, anunțată oficial marți de către Externele de la Chișinău, merită câteva remarci. Ca să precizăm încă o dată tipul de guvernare sub care se află Republica Moldova.

Gestul de ostilitate, manifestat de către autorități față de Federația Rusă, firește, este unul simbolic. Acum cuvintele plasate pe Facebook de către spicherul A. Candu cu ocazia incidentului diplomatic, iscat între Marea Britanie și Rusia pe motivul pretensei otrăviri a unui fost spion rus, capătă mai multă relevanță. Atunci Candu spunea că Moldova este oricând gata să acorde britanicilor tot sprijinul. Astfel, impresia inițială, precum că ar fi fost vorba de o simplă improvizație a unui ins care se bagă în seamă cu treabă și fără treabă, cade.

Situația cu pricina scoate în vileag – dacă mai era nevoie! – o stare de lucruri deopotrivă deprimantă și dezonorantă, și anume alinierea necondiționată a țării noastre la dispozitivul de luptă al axei Londra-Washington contra inamicului lor clasic, după toate rigorile geopoliticii, Rusia.

Uzând pretextul incidentului respectiv, anglosaxonii își trec în revistă vasalii buni de folosit pe post de carne de

tun. Dacă ne-am întreba, așa cum se face în astfel de cazuri, cui servește această înregimentare în tabăra războiniceii talasocrației obsedate de ideea cuceririi puterii talasocrate rusești sau cel puțin de neadmitere a restabilirii unității continentale eurasiatice prin depășirea liniei de divizare dintre Europa Occidentală și Rusia, totul va deveni clar. E suficient să urmărim [link cu un video, scurt de tot, cu o explicație exhaustivă expusă în doar 39 de secunde de către faimosul George Friedman cu ocazia așa-numitului Chicago Council on Global Affairs, la 4 februarie 2015](https://www.youtube.com/watch?v=Wijd10BZS1w) (<https://www.youtube.com/watch?v=Wijd10BZS1w>). Neadmiterea unei alianțe germano-ruse este miza numărul unu, „de secole”, cum zice Friedman, pentru anglosaxoni. Iar Germania în dubla sa postură, de protectorat american și de motor al UE, își face treaba din plin în acest sens. Piticul geopolitic și gigantul economic german e la datorie.

Ar fi de amintit și cu această tristă ocazie că regimul de la Chișinău procedează în contradicție flagrantă cu interesele naționale ale Republicii Moldova, dar în consonanță perfectă cu interesele de grup ale coaliției de guvernământ. De vreme ce puterea și-a arătata totala incapacitate de a gestiona țara fără suportul financiar din partea „donatorilor” și „partenerilor strategici” occidentali, care varsă cu generozitate credite și granturi în vistieria statului nostru în schimbul preluării totale a actului decizional, singura ei miză rămâne să mimeze cu stângăcie gesturi de ierarhie de stat aptă să aibă propria politică externă. Iar beneficiile de care se bucură ca urmare a

asumării acestui rol de cabotin într-un spectacol pus în scenă de regizori dinafară se justifică pe deplin. Trocul e avantajos, deoarece „pe interior” (după cum se exprimă un personaj politic detestabil din arcul guvernamental, certat rău de tot cu limba română) stăpânii de „pe exterior” le lasă mână liberă lacheilor moldoveni să facă tot ce le pofteste inima. Și care le sunt poftele, se știe bine. Setea de bani, putere și glorie nu ei au inventat-o. E vorba de acea eternă triadă clasică, veche de când lumea, ce reprezintă trena de păcate obligatorie pentru niște oameni de stat venali.

Mai are rost oare să amintim faptul că Moldova este, așa cum stabilește Constituția, un stat neutru? Iar asta presupune doar un singur lucru. Țara noastră nu participă, nu se lasă atrasă în conflictele dintre terți, păstrând echidistanța în astfel de cazuri și, eventual, participând prin eforturi diplomatice la dezamorsarea lor. Mai încape vreo îndoială că dacă militaristii anglosaxoni vor decide să treacă din actuala faza a unui nou „război rece” contra Rusiei la unul „fierbinte”, Moldova va fi aruncată în acest măcel cu toate consecințele lui?

Așadar, sub actuala guvernare, Moldova și-a asumat în mod iresponsabil rolul de „tară-țintă” în cazul unui conflict militar ruso-atlantic. Iar până la o astfel de eventualitate nedorită, se mulțumește cu deteriorarea artificială a relațiilor bilaterale moldo-ruse, ceea ce aduce grave prejudicii intereselor economice ale țării.

27 martie 2018

Iarna demografică și nomadismul de masă ca efecte ale neoliberalismului globalizat

Recenta conferință ce a vizat chestiunea demografică, organizată la inițiativa Președintelui Igor Dodon, nu poate decât să fie salutată. Într-adevăr, în sfârșit cea mai gravă problemă a poporului nostru, dar și a rasei albe în ansamblu, este ridicată la nivelul preocupărilor de prim ordin la nivelul șefului de stat.

Domnul Președinte scrie: „**Am participat la Conferința internațională „Provocările demografice din Republica Moldova: cauze, efecte și modalități de soluționare bazate pe experiența internațională”.** Conferința a fost organizată la inițiativa mea, în parteneriat cu Organizația Națiunilor Unite, Banca Mondială, și Academia de Științe a Moldovei”.

„Consider că problema demografică este problema numărul unu pentru poporul nostru. Toate celelalte probleme pot fi rezolvate și recuperate în câțiva ani sau în câteva decenii de muncă și efort. Dar cum să restabilim componența unui popor care este distrus

sau se autodistrage prin emigrare, natalitate redusă, mortalitate înaltă”?, - susține, pe bună dreptate, cu acest prilej Președintele Dodon.

„Este clar că situația demografică cu care se confruntă țara este generată de procesele negative înregistrate în principalele domenii social-economice”, - a mai subliniat șeful statului.

Afirmațiile Președintelui sunt perfect adevărate, și totuși am găsit potrivit să dezvoltăm puțin subiectul cu pricina. Mai întâi, abordarea unor astfel de subiecte în colaborare și din perspectiva unor instituții internaționale precum ONU și Banca Mondială este minată de riscuri majore.

Vorba e că este bine cunoscut faptul că **anume ONU**, care, așa cum afirma recent în ultimul său discurs despre starea națiunii **Viktor Orban, premierul Ungariei, a devenit cea mai coruptă organizație internațională, alături de instituțiile UE, acestea fiind totalmente penetrate și corupte de către rețelele globaliștilor de teapa lui George Soros** (<https://flux.md/stiri/discurs-despre-starea-natiunii-al-lui-viktor-orban-prim-ministru-al-ungariei>). Anume ONU, prin impunerea unor pretinse valori cum ar fi homosexualitatea, feminismul, poliția juvenilă, individualismul hedonist ca sistem de referință pentru țările lumii, reprezintă cel mai mare pericol la scară planetară pentru familia tradițională și natalitate.

Iar dacă mai punem la socoteală și promovarea agresivă de către ONU a migrației masive și forțate, cu impunerea unor cote de imigrație pentru țările creștine, situația apare în toată gravitatea ei. Cine studiază mai cu atenție adevăratul rol al Înaltului Comisariat pentru Refugiați al Națiunilor Unite (UNHCR) din perspectiva intereselor naționale ale țărilor cărora li se impun cote de imigranți din zonele devastate de efectele turbocapitalismului sau ale capitalismului de tip colonial, care a devastat economic țările Lumii a Treia, după care prin același „tratament” al neoliberalismului de tip imperialist au fost trecute și țările din blocul ex-comunist precum Moldova, știe bine ce se urmărește prin derularea acestor proiecte de alienare a lumii printr-un metisaj generalizat. **Se urmărește anularea oricărui tip de apartenență la niște identități colective tradiționale, cum ar fi apartenența religioasă, națională, iar mai recent și cea sexuală.**

Ar fi să amintim și de faptul că **anume ONU este principalul promotor la scară mondială a așa-numitei religii a drepturilor omului**, inclusiv prin Înaltul Comisar ONU pentru drepturile omului și, respectiv, Oficiul *ONU pentru Drepturile Omului* din Moldova, ce reprezintă expresia ideologiei liberale ca **principal virus care a distrus civilizația occidentală, bazele ei creștine și a indus modelul nomadului solitar, fără Patrie, fără atașamente și familie, preocupat exclusiv de**

satisfacerea propriilor plăceri narcisiace a individului-rege.

Dar oare nu ONU a inventat așa-numita **planificare a familiei**, care a împânzit și țara noastră, descurajând sub pretexte pretins științifice nașterea de copii? Cităm în acest sens direct din Wikipedia: „**Planificarea familială reprezintă conceptul care permite atât cuplurilor, cât și persoanelor fizice – în mod individual, să utilizeze atât metode de control ale concepției și nașterilor pentru a anticipa și atinge numărul dorit de copii și intervalul de timp dorit între nașteri, cât și metode de tratament ale infertilității involuntare.**” Tot acolo sunt trecute linkurile care explică noțiunile „**contracepție**”, „**avort**”, „**fertilizare in vitro**”. **Pentru oricine și-a păstrat optica firească asupra omului, însăși ideea de întrerupere a așa-zisei „sarcini nedorite”, prin contracepție sau avort, reprezintă o omucidere.**

Anume această ideologie profund anticreștină și inumană a produs ceea ce astăzi este numit de către demografi „**iarna demografică**”. **Scăderea catastrofală a natalității în spațiul occidental nu are câtuși de puțin explicații de ordin economic, ci exclusiv ideologic.** Societatea capitalistă de tip occidental este cea care a produs un fenomen de o gravitate fără precedent în istorie: egoismul dus la limita sa extremă prin renunțarea la căsătorie (înlocuită cu concubinajul

în masă), prin generalizarea relației matrimoniale bazate pe contract (însăși dragostea și rostul familiei ca instituție menită să perpetueze viața, neamul, umanitatea fiind reduse la o formalitate juridică), prin promiscuitate, prin ridicarea la rang de normă a tuturor formelor de deviații sexuale, de la homosexualitate și până la pedofilie, zoofilie și necrofilie.

Tot aici ar trebui să pomenim măcar în treacăt ceea ce în **Occidentul spre care mai râvnesc naivii din Orientul nostru desacralizat** deja practică la scară largă. Și anume, ceea ce se numește cu ipocrizia și perversitatea atât de caracteristice acestui tip degradant de societate „**educația sexuală**”, **interzicerea cuvintelor „mamă” și „tată”**, **caracterul opțional al apartenenței sexuale, inclusiv vizitarea WC-urilor publice nu în funcție de sexul pe care îl ai prin naștere, ci în funcție de preferința personală de a te considera bărbat sau femeie**. Iar așa cum Moldova este supusă unei occidentalizări masive și agresive în toate sectoarele societății, devenind parte a Occidentului global, principiul echidistanței caracteristic unui stat neutru nu mai este aplicabil. Alegerea care trebuie făcută este în favoarea Europei, dar împotriva UE, în favoarea tradiției, dar împotriva dictaturii globaliste.

Iar cât privește participarea **Băncii Mondiale** la astfel de inițiative, ar trebui să manifestăm prudență maximă în acest sens. Asta pentru că instituția respectivă este, alături

de **FMI și OMC**, rodul **Acordului de la Bretton Woods**, care a pus bazele sistemului economico-financiar mondial ce a permis afirmarea supremației SUA la scară globală în detrimentul celorlalte țări ale lumii. **Și dacă suntem astăzi într-o groapă demografică fără precedent în istorie, cauzată în principal de factori de ordin social-economic, „meritul” acestei „performanțe” aparține anume Băncii Mondiale și FMI.**

Oare nu anume aceste instituții ale imperialismului american au impus **„terapia de șoc”** și **„reformele structurale”**, care au năruit economiile țărilor din spațiul ex-comunist? Oare nu tot aceste instituții, care ne creditează pentru a ne sugruma definitiv, impun și la ora actuală principalii parametri economico-financiar statului nostru, de la structura Bugetului și până la fiscalitate, de rata de schimb până la salariul minim pe economie? Oare nu tot de aici ni se trage **regimul de liber schimb**, care a înmormântat definitiv șansa noastră de a depăși impasul economic prin reindustrializare?

Oare nu anume aici rezidă cauza acestui monstruos „liber schimb”, care funcționează impecabil: importăm produse, servicii și capitaluri străine și exportăm oameni, deveniți argați pe piețele forțe de muncă externe? Cum să diminuezi exodul forței de muncă pe piețele externe când capacitatea de absorbție a economiei

naționale este în scădere dramatică? **Cum să concurăm în regim de liber schimb cu UE, Turcia și, mai nou, cu China?**

În discursul deja citat mai sus **Viktor Orban** spunea cu mândrie că una dintre principalele performanțe ale guvernării conduse de el este renunțarea la finanțarea externă. Expresia lui plastică era formulată astfel: „**Euro-blabla, seducția liberală, discursul corect politic golit de conținut au fost date uitării. Am trimis botnița la Bruxelles și lesa la FMI**”. A venit timpul ca și la noi, în Moldova, oame-nii de stat să aibă abordări la fel de viziune și curajoase. Deoarece doar ele pot avea rezultate practice, inclusiv pentru creșterea oportunităților de creare a unor locuri de muncă atractive, dar și pentru sporirea natalității. Iată ce zice în acest sens Orban:

„**Și suntem recunoscători tuturor tinerilor unguri care au ales să își întemeieze o familie. Numărul căsătoriilor a crescut la 46%. Cifra magică pe care am numit-o rată de fertilitate a trecut de la 1,23 la 1,49. Este un început promițător, deși încă departe de 2 care asigură reînnoirea generațiilor. Un obiectiv îndepărtat, dar nu de neatins**”.

Iată că și **Președintele bolivian Evo Morales** anunță despre decizia țării sale de a înceta orice cooperare cu FMI

și Banca Mondială. Dăm doar două exemple recent în acest sens, cel ungar și bolivian, deși întreaga existență a celor două „**arme de distrugere în masă**” **născute de sistemul Bretton Woods** confirmă fără putință de tăgadă un adevăr dur. Orice șansă de renaștere economică, și, implicit, de stopare a prăbușirii demografice a unor țări **ca Moldova** **depinde în cel mai direct mod de emancipare lor de sub jugul acestor „parteneri de dezvoltare”** care și-au arătat esența distrugătoare pe parcursul celei de-a doua părți a secolului XX și a începutului noului mileniu. E suficient să facem trimitere în acest sens la doar o singură lucrare a autoarei canadiene Naomi Klein „*Doctrina socului. Nașterea capitalismului dezastrelor*”.

O economie dominată din exterior nu poate genera prosperitate, nici salturi demografice. Iar cazul Moldovei este anume unul de acest fel. Soluția e la îndemâna oricui: practicarea patriotismului economic, acesta fiind parte integrantă a patriotismului ca sentiment de dragoste pentru propria țară și popor, venerația pentru înaintași și grija pentru urmași. Anume această concepție a fost enunțată în câteva rânduri de către Președintele Igor Dodon, el fiind singurul politician de vârf de la noi care și-a asumat această platformă a suveranității economice. Iar șansa țării noastre depinde în cel mai direct mod de îndemânarea lui de a solidariza în jurul acestui proiect național o majoritate cât mai largă a cetățenilor.

Ar mai fi de menționat și alte aspecte care țin de catastrofa demografică în care ne-am pomenit. Așa cum am spus deja mai sus, **cauzele exodului masiv al cetățenilor noștri peste hotare, ca și ale descurajării tinerilor de a crea familii și de a naște copii, nu sunt doar de ordin economic.** Poate nici măcar în primul rând de ordin economic. Ele rezidă în tipul de societate care ne-a fost indus în ultimele decenii, după căderea comunismului. **Plonjarea din comunismul defunct în liberalismul triumfător a reprezentat acea capcană ideologică și civilizațională în care s-au pomenit toate țările din regiunea noastră.** Așa cum arată **Joseph Stiglitz**, laureat al Premiului Nobel pentru economie, doar China a fost cea care a evitat cursa întinsă de către neoliberalii americani. Ceilalți însă au încăput în malaxorul seducător al capitalismului de tip hedonist, promovat prin cultura de masă, dar și prin inginerii sociale extrem de sofisticate, ce reduc ființa umană la funcția de căutare a plăcerilor vieții. Așa cum susține autorul francez **Herve Juvin** prin însuși titlul ultimei sale lucrări, suntem în epoca „**dominației dorinței**” („**Le gouvernement du desir**”, ed. Gallimard, 2016).

Societatea de consum, care a triumfat în Occidentul rostogolit în groapa demografică, s-a extins cu toate tentaculele și tentațiile ei și asupra unor societăți ca Moldova. Și aici pentru a ieși din această groapă doar măsurile economice ar fi insuficiente, deși indispensabile.

Ce fel de societate construim? Cine suntem? Ce modele urmăm? Iată câteva întrebări fundamentale care stau în fața noastră. **Vom continua și de acum încolo să urmăm rețetele ucigătoare sub aspect spiritual, cultural și economic din Occident? Dar asta ne va duce direct spre un suicid colectiv, spre un fel de eutanasiu colectivă, aplicată cu dulceața și fascinația metodelor soft, până la dispariția definitivă a poporului nostru.**

Cuiva i se pare exagerată afirmația noastră? Atunci să ne gândim profund la ceea ce deja este numit de către un șir de autori occidentali „**ultima generație**”. Dacă e să facem o estimare sumară a numărului de tineri moldoveni care refuză căsătoria și nașterea de copii, am avea un răspuns rapid, la nivelul fiecărei familii care are urmași buni de însurat (măritat), dar care au decis (sau pur și simplu o fac fără a se concentra asupra subiectului) că, deși se trag dintr-un neam, au avut strămoși, bunici și părinți, ei, cei de azi, nu mai vor, pur și simplu, să devină nici părinți, nici bunici. De fapt, asistăm la o tragedie fără precedent în istorie. **Iată prima generație de oameni care își vor înmormânta părinții, dar care, nemaiaivând urmași, atunci când le va veni rândul să plece în lumea celor dreupți, ei for fi conduși spre groapă nu de copii și nepoții lor, ci de serviciul pompe funebre al administrației locale.**

Capcana psihologică în care a încăput tineretul de azi, încă o dată, e mult mai gravă decât o explicație sau, mai

curând, o justificare de ordin economic. Specialiștii au numit această stare de paralizie spirituală „**dilatarea clipei**”, adică acea condiție când omul este orbit de micile preocupări cotidiene, în special orientate spre o stare inertă și continuă relaxare, care îl lipsește de orice preocupări superioare propriiei viețuiri meschine. **Astfel, starea de sterilitate spirituală are ca efect direct sterilitatea biologică. Pierderea instinctului reproducerii, a dorinței de a deveni tată sau mamă ca și condiție minimă a stării de normalitate reprezintă un fenomen unic în istorie.** El este, încă o dată, rodul direct al individualismului narcisiac, ce afectează doar Occidentul și țările intrate în sfera de influență a acestui tip de „**civilizație a morții**”, cum o numea pe bună dreptate Papa Ioan-Paul al II-lea.

Iar dacă mai avem o șansă de renaștere, de refacere demografică a poporului nostru, ea este legată în cel mai direct mod de revenirea la credința creștină, la Ortodoxie. Atenție! Lumea musulmană nu are probleme de ordin demografic. Nici chinezii, nici indienii. Iată de ce **iarna demografică poate fi învinsă în primul rând printr-o primăvară religioasă.**

Închei cu o idee pe care am mai adus-o în titlul ultimei mele cărți. Ea se numește „**Ortodoxie și naționalism economic**”. Iertată-mi fie lipsa de modestie, **însă numai prin practicarea credinței noastre ortodoxe și numai**

prin punerea în aplicare a naționalismului economic putem să determinăm un nou început pentru neamul nostru.

Și aici, ca întotdeauna, planul metafizic primează și îl determină pe cel fizic. Nu invers. Duhul primează asupra materiei. Iar primatul economiei și celelalte mituri ale capitalismului doar împiedică omul de azi să deslușească adevăratele cauze ale problemelor care îl copleșesc.

Să dea Dumnezeu ca oamenii noștri de stat să ajungă la înălțimea vocației lor prin însușirea și mai ales promovarea unui proiect major, unic, fără precedent pentru ultimele trei decenii, care să ne aducă **bucuria duhovnicească și materială de trăire a unei primăveri**, care să vină după o lungă și istovitoare **iarnă sufletească și demografică**.

Acum, aflându-ne în Săptămâna Patimilor Mântuitorului nostru Iisus Hristos, e tocmai vremea când ne putem reculege, putem medita în tihnă asupra unor lucruri care contează în primul rând pentru oricine crede în El, Cel Care a Murit și a Înviat pentru noi.

**Marțea Mare,
3 aprilie 2018**

Apropo de îngrijorările Moscovei față de distanțarea lui Nazarbaiev și criticile lui Lukașenko

Nimic surprinzător în turnura de la Astana. Rămânând a fi capitala unei superputeri globale, Moscova ar trebui totuși să se întrebe de ce până și cei mai apropiați aliați ai săi, Belarus și Kazahstan, dau semne de îndepărtare față de ea.

E foarte simplu să învinuiești liderii respectivi de lipsă de loialitate, de trădare și ingraturitudine. Și e mult mai dificil să manifesti ceva mai multă empatie, să înțelegi și să ții cont de interesele altora.

Odată cu căderea Rusiei țariste, toate fostele ei periferii au căutat să scape de sub tutela imperiului rus. Istoria s-a repetat în 1991, odată cu prăbușirea URSS. Ce e de făcut? De revenit la Ivan Ilyn, marele filosof ortodox rus, vocea profetică a Rusiei, dar și la Soljenițîn. Parteneriatul bazat pe reciprocitate, pe desemnarea unor dușmani externi comuni, dar și pe dragoste creștină ar putea fi elemente ale regândirii paradigmei de reconfigurare geopolitică a spațiului ex-sovietic și eurasiatic în ansamblu.

E cert că Uniunea Vamală dă semne de grave disfuncții.

Altfel nici nu putea fi, atâta vreme cât s-a încercat imitarea modelului UE. Și așa cum în UE motorul economic sau hegemonul politic e Germania, în Uniunea Eurasiatică acest rol îi revine (și l-a asumat în mod explicit) Rusiei. Iar dacă e unul care e lider, ceilalți sunt sateliți. Altfel zis, nu o piață comună, cu cele patru libertăți neoliberale la bază, ci un centru strategic comun, care să concentreze doar deciziile majore de factor de echilibru în fața expansiunii SUA sau a altor pretendenți la crearea unei lumi unipolare. Altfel zis, un parteneriat strategic cu Rusia trebuie să admită practicarea anumitor politici economice protecționiste de către actorii acestei construcții geopolitice.

Din această perspectivă, neoeurasiansimul lui Aleksandr Dughin, concepția lui asupra multipolarității ar mai putea salva proiectul de anvergură continentală al civilizației noastre. Însă nu Dughin este sfetnicul principal la Kremlin, ci tot felul de liberali deghizați în patrioți sau ex-comuniști de o calitate îndoielnică.

În plus, dacă Moscova nu va ține cont de sensibilitățile de ordin cultural și lingvistic al popoarelor din țările ex-sovietice, pedalând doar pe drepturile minorităților ruse care, chipurile, ar fi discriminate, dar și deseori montându-le contra popoarelor și țărilor în care s-au pomenit după destrămarea URSS, orice construcție de genul CSI sau Uniunea Vamală vor fi la fel de vulnerabile și lipsite de consistență.

Iar asta lovește în mod direct atât interesele Rusiei, cât și ale țărilor noastre. Asta întrucât slăbirea relațiilor dintre noi e în interesul inamicului nostru geopolitic de moarte - imperiul răului absolut care sunt la ora actuală SUA ajunse să fie controlate de o secta globalistă periculoasă pentru toate popoarele lumii, inclusiv pentru cel american.

19 aprilie 2018

Un marș FĂRĂ FRICĂ de Dumnezeu

„Dragul meu, aiștia n-au nici frică de Dumnezeu, nici rușine de oameni”, - spunea bunica mea Alexandra când vedea pe cineva care sfidează bunul simț și deraiază din tradiția noastră de oameni întregi la fire și deprinși cu ordinea veche de când lumea. Din nefericire, vorba asta înțeleaptă se potrivește pe de-a-ntregul cu scamatoriile șocante ale grupului de scandalagii, care se erijează în apărători ai noii doctrine obligatorii pentru „lumea civilizată”. Adică, acea lume care s-a rupt de la starea de normalitate ce a caracterizat toate societățile umane de la originea lumii și până la marea răsturnare, ce a s-a produs ca o irupție de vulcan cu lavă nimicitoare a tot ce întâlnește în calea ei. Lucrarea ocultă, neîncetată, ca a unui vierme neadormit, de surprare a temeliiilor firești ale popoarelor, coboară în negura „vremurilor noi”, intrate în scena istoriei de când omul a fost înșelat că el, și nimeni altul, este „măsura tuturor lucrurilor”. Apostolatul malefic al detractorilor Tradiției s-a întemeiat dintotdeauna pe inducerea vicleană și sfidătoare în mintea omului a iluziei narcisiace, potrivit căreia acesta n-ar trebuie să facă altceva decât să-și admire cu trufie propria reflecție în oglindă.

Culmea acestei perversiuni morale și tertip intelectual a reprezentat-o întreaga epopee a „falșilor profeți”, intrați

in istorie ca „ilumiști” (de fapt, termenul corect, neviat de intenția subtilă de a deturna sensul inițial, este cel de „iluminați”). Astfel, încetul cu încetul, cultura a fost separată de cult, Statul și Școala - de Biserică, și în definitiv omul de Dumnezeu. Una dintre manifestările emblematice ale acestei erezii a reprezentat-o, de pildă, agresiunea „tainei fărădelegii” asupra „ficei mai mari a Bisericii” care era Franța, prin revoluția anticreștină ce culminat nu doar cu asasinat în masă, ci și cu inaugurarea monumentelor dedicate Zeiței Rațiunii. Noua idolatrie avea menirea să înlocuiască bisericile devastate și clerul asasinat în masă. Din acel moment începe afirmarea Cultului Marilor Personalități.

Societatea, fiind desacralizată forțat printr-un val de violențe de o cruzime rar întâlnită în istorie, a fost determinată să-și uite tradiția milenară și să se închine noilor zeități păgâne. Mistica creștină, care a produs civilizația europeană, a fost abandonată. Purtătorii acestei viziuni apostatice s-au erijat în postura de filosofi, scriitori, savanți și alți servanți ai întunericului. Locul Evangheliei, a Patristicii, a sfinților și martirilor mărturisitori ai lui Hristos a fost uzurpat cu perfidie de către „monștrii sacri” ai Modernității. Generație după generație, atât în Occidentul capitalist, cât și în Răsăritul comunizat, a fost învățată să li se închine cu o venerație oarbă. „Cum a spus Jean-Jacques Rousseau”, „cum a zis Montesquieu”, „cum afirma Denis Diderot, Hegel, Kant etc.” – iată doar câteva nume de referință pentru dogmele obligatorii ale școlii moderne.

Această erezie a căpătat încă din 1789 forma Declarației drepturilor omului și ale cetățeanului. Iar după cel de-al Doilea Război Mondial s-a regăsit în Declarația Universală a Drepturilor Omului, adoptată de către ONU în 1948. Anume această ideologie înșelătoare, atât de atractivă și chiar seducătoare, care pare să se concentreze asupra respectului demnității persoanei, a căpătat în ultimele decenii formele sale extreme, care sparg toate zăgazarile ce s-au mai păstrat în mentalul colectiv și în legislațiile naționale. „Revoluția sexuală” din anii șaizeci ai secolului trecut a reprezentat încă o izbucnire a vulcanului aducător de foc nimicitor a limitelor morale.

Separarea sexului de relația matrimonială, inventarea pilulei contraceptive și producerea în serie a prezervativelor, relaxarea divorțurilor, legalizarea avorturilor, eutanasia – toate acestea fac parte din aceeași strategie de alienare a lumii. «Sex & Drugs & Rock & Roll» – iată modelul promovat de „starurile” culturii de masă. Cultul corpului, al plăcerilor vieții, hedonismul noului tip de capitalism al tentației s-a revărsat din epicentrul focarului de infecție - Occidentul - peste întreaga planetă. Organizațiile internaționale, în primul rând ONU, au devenit promotoare agresive ale acestui „cult al morții”, cum l-a numit pe bună dreptate Papa Ioan-Paul al II-lea. Iar în avangarda acestei operațiuni de proporții mondiale se postează clica de globaliști de teapa lui Soros și a altora din spatele lui, care au uzurpat puterea în SUA, folosindu-le ca

pe o măciucă împotriva tuturor țărilor vulnerabile economic și militar. Țările ex-comuniste, ca și țările Africii sărace, primesc „ajutoare umanitare” și sprijin din partea falșilor parteneri de dezvoltare precum FMI, Banca Mondială, SUA sau Uniunea Europeană cu condiția introducerii obligatorii în legislația națională a unor norme ce surpă temeliile acestor culturi și civilizații. Marile corporații transnaționale sunt și ele angajate din plin în lucrarea malefică de desfigurare a societăților.

Principala țintă a artizanilor acestei secte fundamentaliste, întruchipate de ceea ce numim eufemistic plutocrația globală, este familia tradițională. De câteva decenii ofensiva a ceea ce se numește LGBT a căpătat proporții uriașe. Dispunând de resurse financiare nelimitate și de grupuri de lobby pe lângă organismele internaționale și autoritățile naționale ale practic tuturor țărilor (cu excepțiile notorii reprezentate de Rusia, China, Coreea de Nord și lumea musulmană), secta respectivă își recrutează servanți din rândurile elitelor politice (false, evident!), a presei, culturii și sistemului educațional. Și toate acestea sub pretextul perfid al afirmării nelimitate a acestei noi religii laice care a devenit ideologia drepturilor omului. O serie întreagă de țări occidentale a și introdus în legislație prevederea care egalează căsătoria dintre bărbat și femeie cu cele dintre persoanele de același sex. Însăși apartenența sexuală, care era de la facerea lumii un dat nativ al fiecărei persoane, devine opțională. „Transsexualii” sau persoanele

„transgender” populează spațiul public din ce în ce mai masiv, devenind noile vedete ale „societății spectacolului”. Revoluția antropologică îndreptată spre dezumanizarea omului a și căpătat formele unui tip de totalitarism fără analogii în istorie. „Poliția gândirii” îi blamează cu duritate și îi sancționează prin intermediul unor măsuri punitive pe toți indezirabilii, pe cei care mai au îndrăzneala să spună franc și în mod public adevărul.

Și totuși, unele țări ex-comuniste, în special țările din grupul de la Vișegrad cu liderul lor incontestabil, premierul maghiar Viktor Orban, (ca să nu mai vorbim de Rusia care, în virtutea ponderii sale geopolitice își poate permite să contrazică deschis Sistemul) au și arătat voință politică, sfidând amenințările și blestemele noilor jandarmi ai conștiinței. Din păcate, însă, cu totul altfel stau lucrurile în Republica Moldova. Rețeaua de ONG-uri finanțate copios din centrele de influență occidentale, media dominantă, conectată la aceleași centre de putere, partidele politice afiliate noii dictaturi ideologice și politice din Vest alcătuiesc acea numeroasă liotă de heralzi ai întunericului, travestiți în vestitori ai unei civilizații superioare ce urmează a fi impusă cu orice preț și moldovenilor. Anume aceștia fac sluj cu o nerușinare fără margini în fața dictatului celor care le asigură prosperitatea personală, anume ei țopăie ca niște saltimbanci de dragul boșilor din exterior. Poziția fermă a Bisericii Ortodoxe din Moldova îi lasă reci. Mai grav, ea este ținta predilectă a atacurilor mediatice puse la cale de

noii convertiți la religia drepturilor omului de a-L sfida pe Dumnezeu.

Și dacă preț de o jumătate de veac poporul nostru, ca, de altfel, toate popoarele ajunse sub dictatura comunistă, au detestat profund comisarii bolșevici, oare astăzi nu același dispreț și respingere merită noii comisari ai noului totalitarism ideologic?

Priviți-le exhibiționismul plin de nesimțire! Fiți atenți la cine le ține hangul. Rețineți-le numele. Uitați-vă la grimasele lor, la jubilația neghioabă care le desfigurează chipurile. Auziți cum se hlizesc în batjocură? Le vedeți rictusurile de pe fețele lor crispate în rânjete lăbărțate? Ei ricanează cu maliție drăcească în fața pasivității noastre complice.

19 mai 2018

Absenți la apel. O femeie creștină spune ceea ce alții trec sub tăcere

„Cel mai trist e că nu este nici mitropolitul Vladimir, nici prezidentul nostru Dodon, nici din primărie. Înseamnă că ei sunt de acord? Asta e cel mai trist”.

(O credincioasă care a participat la acțiunea de protest împotriva marșului LGBT)

Înțelepciunea populară are o mulțime de proverbe și zicători care țin de tăcere. De pildă: tăcerea e de aur. Sau: dacă tăceai, filosof rămâneai. Și totuși, această ocazie scandalooasă parcă nu armonizează cu exemplele de mai sus. Mai curând ar fi vorba o tăcere complice, compromițătoare, mai mult decât elocventă. Oare chiar să fie atât de puternică presiunea cercurilor mai mult sau mai puțin oculte, dar în mod cert perverse și radical anticreștine, încât au reușit să pună călușul în gură tuturor conducătorilor politici de prin rang? Și asta indiferent de faptul dacă aceștia se declară de stânga sau de dreapta, filoruși sau prooccidentali.

Desigur, e vorba de o zi de sâmbătă, când și oamenii politici au dreptul la odihnă. Binemeritată sau nu, e o altă poveste. Nu dorim să ne pripim cu concluziile. Dar luni

sau cel târziu marți vom avea prilejul să ne convingem câți dintre cei care populează firmamentul politicii moldovenești mai păstrează un minim bun simț și decență, câți se tem de Dumnezeu mai mult decât de ambasadorul SUA. Ori interesul politic meschin, cariera personală, ordinarul parvenitism le-au șters definitiv și irevocabil orice urmă de omenie? Oare chiar întreaga clasă politică – și ne referim la cei mai cu moț, mai cu prezență parlamentară și cu funcții barosane în stat – s-a curvit de-a binelea? Oare și pe ei i-a mâncat definitiv otrava „corectitudinii politice” și slugărnicia față de sforarii din Vest?

Remarcăm că Biserica Ortodoxă din Moldova a lansat în ajunul marșului nerușinării sodomiților și al nesimțirii guvernanților un apel destul de univoc de dezaprobare a respectivei acțiuni. Ce fac, însă, celelalte culte care se declară creștine? Tac mâlc ori pur și simplu poziția lor nu a răzbătut în presă?

Unii naivi, rămași în urmă de căruța istoriei, mai blamează până astăzi defunctul regim comunist, crezând că acesta ar fi fost cel mai degradant, cel mai ticălos și cel mai anticreștin din istorie. Nu, domnilor! Iată că se poate și mai rău. Sub dictatura globală de factură liberală se întâmplă lucruri mult mai grave. Pătura superpusă, cum ar zice Eminescu, a luat apă în gură, face temenele și se târăște asemeni unor viermi în fața noii stăpâniri. Noua nomenclatură este nu mai puțin

venală decât cea sovietică. Iar cine riscă să deschidă gura, să-și ridice vocea împotriva regimului totalitar liberal, riscă fie să ia un baston de polițai pe spate, să primească în față gaz lacrimogen și chiar să fie târât prin procese judiciare de către avocații pidosnicilor. Iar din ghearele lor fără amenzi usturătoare nu scapi. Consiliul anti-discriminare stă de veghe cu strășnicie și îi sancționează pe toți cei care nu și-au pierdut rușinea și nici curajul.

Din câte se vede, a fost mult mai ușor pe vremea sfârșitului URSS ca poporul să se ridice la apărarea valorilor naționale: Limbă, Alfabet, Tricolor, Independență. Parcă ne-am recăpătat atunci multe dintre drepturile noastre naționale. Dar oare valorează acestea ceva fără recuperarea plenară a drepturilor noastre religioase, a demnității noastre de creștini ortodocși, a onoarei noastre de a fi mărturisitori ai Lui Hristos?

19 mai 2018

Virgula ca semn al rafinamentului stilistic sau de ce mi-s dragi procurorii?

O expertiză lingvistică a rechizitoriului meu

În legătură cu urmărirea penală căreia sunt însumus, multă lume mă întreabă ce e, totuși, în hârtiile întocmite de procurori? Ehe, dragi prieteni, multe lucruri interesante pot fi găsite în hârțoagele plastografiate de către stimabilii mei procurori și ofițeri de urmărire penală, care luptă cu strășnicie și abnegație cu hidra corupției. Astăzi, însă, nu vom da prea multe detalii din povestea cu iz de roman polițist, înșirată în dosarul meu. Mă voi ocupa strict de aspectul lingvistic al textelor înșirate pe hârtie de către tinerii imberbi de la Procuratura Anticorupție. Pentru a trece în revistă toate aberațiile de ordin gramatical și stilistic din voluminosul și captivantul meu dosar, ar trebui să consum o groază de timp și să mă extind pe zeci de pagini. De aceea mă voi limita doar la compunerea intitulată „Rechizitoriul”.

Așadar, în așteptarea sentinței și fiind îngrozit de perspectivele trimiterii mele la răcoare (deși pe o astfel de căldură, cine știe, poate nu e chiar atât de grav), am hotărât să dau niște lecții publice gratuite dragilor mei luptători (selectivi și părtinitori) cu corupția.

Se știe că cea mai neghioabă greșeală este virgula pusă între subiect și predicat. Citez: „**În cadrul audierii sale în calitate de învinuit Roșca Iurie, (!!!) nu a recunoscut vinovăția în (!!!) săvârșirea crimei..**”. În plus, corect este nu „vinovăția în săvârșirea crimei”, ci „vina de săvârșire a crimei”. Prepoziția „în” este aici un calc din limba rusă, după modelul expresiei „виновность в совершении преступления”. Cum să nu ne mâhnească o astfel de ținută lingvistică? Păi oare degeaba generația noastră a luptat pentru Limbă și Alfabet, pentru ca tinerii de azi, care abia se nășteau în perioada respectivă, să o vorbească și să o scrie atât de infect și primitiv, ca pe vremea sovieticilor?

Mai la vale găsim aceeași monstruoasă lingvistică: „**confirmă integral vinovăția învinuitului Roșca Iurie în (!!!) comiterea faptei prejudiciabile care îi este incriminată**”. Așadar, nu „în comiterea”, ci „de comiterea”. Mai departe. Cităm din nou: „**depunând o cerere de chemare în judecată (aici lipsește virgula!!!) solicitând anularea celei de a două emisii (corect – emisii!) de acțiuni...**”. Întâi de toate fraza este defectuoasă din cauza utilizării de două ori succesiv a gerunziului, „depunând” și „solicitând”. Iar înaintea acestui mod verbal, care exprimă o acțiune în desfășurare, virgula este obligatorie.

„**...Judecătoria Comercială de Circumscripție, judecător Maria Moraru (aici iarăși lipsește virgula!)**”

a admis acțiunea înaintată de.... Întrucât este vorba despre o expresie incidentă, care vine să precizeze ceva, ea se izolează în mod obligatoriu prin virgule.

„...Care era fondator ... a (corect – al!) unei întreprinderi (sic!) denumirea nu o cunoaște,...” Întrucât este vorba de o persoană de sex masculin, corect era să se utilizeze „al”, nu „a”, ultimul fiind valabil doar pentru feminin. DEX-ul precizează că acesta „însoțește pronumele posesiv sau numele posesorului, în cazul când substantivul care exprimă obiectul posedat este nearticulat sau însoțit de un atribut nearticulat, legat direct de numele posesorului”. Expresia „denumirea nu o cunoaște”, fiind inserată în mijlocul frazei, are funcție incidentă, prin urmare, se izolează prin virgule.

„Care avea să-l ajute să soluționeze pozitiv (sic!) chestiunea în justiție”. Unu. Expresia „a soluționa pozitiv” este și tautologică, și năstrușnică. Pentru că ori soluționezi, rezolvi o problemă, ori nu. Iar întrucât este vorba despre criminalul de mine, în loc de „care avea să-l ajute” trebuia scris „care ar putea să-l ajute”. Că doar despre trafic de influență se vorbește în propoziție, iar asta înseamnă și simpla pretindere că ai influență, mai ales că din povestea denunțatorului și a procurorilor săi reiese că subsemnatul doar a pretins că rezolvă, nu și a rezolvat treaba (Rușine să-mi fie! Promisiunile trebuie onorate. Altminteri degeaba juri pe art. 326 alin (3) lit.a) și apoi nu te ții de cuvânt.).

„*L-a telefonat pe Roșca Iurie*”. Aiurea! Expresia corectă e „i-a telefonat cuiva”, dar și „l-a sunat pe cineva” sau „i-a dat un telefon”.

„*În cadrul discuției a convenit cu Roșca Iurie să se întâlnească la oficiul Partidului Popular Creștin Democrat (în continuare - PPCD) al cărui președinte era Roșca Iurie*”. Iarăși aceeași scăpare regretabilă, înainte de „al” lipsind virgula. Apoi, nu era necesară repetarea numelui meu de două ori în aceeași propoziție. În loc de nume, a doua oară mai potrivit era cuvântul „acesta” sau, dacă vă place mai mult, „învinuitul”, „pârâatul”, „infractorul”.

Pe parcursul întregului text dl procuror Mihail Ivanov sau poate subalternul acestuia, ofițerul de urmărire penală Alexandru Roșu, care s-a necăjit să facă toate hârtiile la indicația superiorului său, utilizează impropriu termenul „*oficiu*” în locul termenului corect „*birou*”. Ceea ce la englezi este „office”, românește e „birou”, deși rușii utilizează „офис” preluat din engleză. În cazul nostru, din cauza presiunii îndelungate ale limbii ruse, cuvântul respectiv se pare că a migrat în limbajul juriștilor autohtoni totuși din rusă, nu din engleză. A se vedea și în acest caz ce spune DEX-ul.

În continuarea romanului polițist survine următoarea scenă: „*Atunci Roșca Iurie i-a oferit cartea sa de vizită (Unde-i virgula, frate? Iar ai înghițit-o!) pe care era indicat*

că este Vicepreședinte al Parlamentului (Vicepreședinte se putea scrie și cu mică, deși, mă rog, majuscula mă onorează.) *și președinte al PPCD*". Întrucât avem de a face cu o propoziție compusă, se impune în mod obligatoriu virgula în fața prepoziției „pe”.

„*Damaschin Alexei a acceptat transmiterea valutei străine* (Iar lipsește virgula!) *deoarece....*”. Așadar, virgula e indispensabilă, fiindcă este urmată de o precizare, o explicare a motivelor respective.

„...*Iar după ce judecătorii CSJ vor admite recursul* (Iar ai scăpat virgula, frățică!) *îi va transmite restul*.” Aici o acțiune este condiționată de o altă acțiune, care îi urmează în aceeași propoziție, virgula fiind necesară. Iar încheierea propoziției ar fi fost mai reușită dacă s-ar fi scris nu „restul” (cei care dau mită, nu dau și rest!), ci „restul banilor”.

„*Masa avea formă pătrată, joasă (!) pentru ceai* (!)”. Și aici ca de obicei lipsește virgula după cuvântul „masă”. Iar expresia „masă pentru ceai” reprezintă o invenție lexicală care ar putea fi brevetată de autor. De ce nu „pentru cafea”?

„*Biroul era de dimensiuni mici* (alo, iar devorați virgula?) *probabil 3x3 metri*”.

Utilizarea predilectă a termenului „*safeu*”, admisibil, și totuși nerecomandabil, în locul termenului „seif” vine din

obsesia tipic basarabeană de a scăpa de calcurile din limba rusă. Și întrucât rușii zic „seif”, moldovenii cad în capcana greșelii numite hipercorectitudine sau hiperurbanism.

„*I-a reproșat că a primit banii (!) dar nu și-a asumat obligația...*”. Conjunția adversativă „dar” este precedată invariabil de virgulă.

„...*la ce Roșca Iurie a spus...*”. Iar capcane întinse de dominația rusei! Adică, „на что он сказал” s-ar traduce prin „la care acesta a spus” sau „, acesta spunându-i că”.

„*Roșca Iurie i-a spus că în colegiul care examinează revizuirea sunt 9 persoane, și că va fi necesar...*”. Primo. Spre deosebire de conjuncțiile adversative, cum ar fi *dar, iar* etc., în fața cărora virgula este obligatorie, înaintea conjuncțiilor copulative precum *și, sau, ori* etc. virgula nu este necesară. Aceasta se impune doar atunci când se repetă în aceeași propoziție. De exemplu: „*La Procuratura Anticorupție și procurorii, și ofițerii de urmărire penală sunt certați cu limba română*”. Secundo. Când e vorba de persoane, scriem nu cifre, ci cuvântul integral; adică, nu *9*, ci *nouă* persoane. În schimb, când e vorba de cantități ce vizează obiecte neînsuflețite, cum ar fi, de ex., „9 kilograme, 9 kilometri”.

„*Damaschin Alexei a fost de acord* (lipsește virgula, vezi mai sus) *dar i-a spus...*”

„Roșca Iurie i-a spus că Vladimir Voronin și partidul comuniștilor se va întoarce la guvernare...”

Aici corect e „se vor întoarce” (e vorba de plural), iar denumirea partidului se scrie cu majuscule, indiferent de atitudinea subiectivă față de acesta.

„I-a spus lui Iurie Roșca (dincolo de atitudinea față de persoana mea, ar fi fost de preferat evitarea cacofoniei) că juriștii săi nu au identificat temeieri de revizuire, la ce (corect: la care) el i-a spus...”

„Damaschin Alexei i-a spus că nu are suma la moment dar o v-a (sic!) găsi”. Trei greșeli într-o propoziție atât de scurtă depășesc doar performanța unor politicieni locali, care comit câte patru greșeli în cuvântul „mama”. 1. „Sintagma „la moment” constituie un barbarism și trebuie evitată cu desăvârșire. În astfel de cazul putem utiliza sintagme precum „în momentul de față”, „pentru moment”, „la ora actuală” etc. 2. Înainte de conjuncția adversativă „dar”, așa cum am convenit mai sus, virgula e obligatorie. 3. Cuvântul „va” aici se scrie împreună. Rețineți: eu voi, tu vei, el (ea)va, noi vom, voi veți, ei (ele) vor”. Scrierea prin cratimă este valabilă doar când e vorba de pronumele personale *voi, dumneavoastră* etc. De ex.: *„Luând act de Rechizitoriu, învinuitul v-a trimis la origini”*. Deși a făcut-o doar în gând.

„I-a spus (!) în câteva săptămâni proiectul revizuirii va fi gata”. După expresia „i-a spus” lipsește

conjuncția „că”. Și nu proiectul revizuirii, ci al cererii de revizuire.

„*A indicat că (!!!) confirmă*”. Iarăși cacofonie.

„*Și cu pixul a scris o recipisă*”. Topica, adică ordinea cuvintelor, aici e una greșită. Ar fi fost corect „a scris cu pixul”, deși dacă scotea sintagma „cu pixul”, propoziția ar fi fost mai elegantă, iar ponderea acuzațiilor nu s-ar fi diminuat.

„*Peste în jur de o lună l-a telefonat...*”. Vezi mai sus. Corect: *i-a telefonat* sau *l-a sunat*.

Depoziția unuia dintre martori despre sicofantul Alexei Damaschin: „*De pregătirea acestui proiect se ocupa în exclusivitate Damaschin Alexei, care începând cu anul 2007-2008 a sustras (sic!) aproape un milion de dolari SUA din întreprindere pentru a „hotărâ” (?!) întrebarea...*”. Oho! Cum vine asta? Reiese că respectivul delator *a sustras* milionul? Iată ce spune DEX-ul despre verbul „a sustrage”: „*A-și însuși, prin fraudă sau prin viclenie, un lucru care aparține altei persoane; a fura*”. Așadar, ori clevetitorul meu e un escroc de zile mari și *a ciordit* de la firmă milionul (ceea nu e deloc exclus!), ori procurorul Ivanov (sau ajutorul său de nădejde, ofițerul Roșu) a vrut să spună că ipochimenul cu pricina *a ridicat, a scos, a luat* de la firmă suma respectivă. Deși e lăudabilă utilizarea de către oamenii (fără-de-)legii a literei „â”, așa cum e corect pentru limba

română - însă doar atunci când e plasată între consoane -, în cazul verbului „a hotărî” se folosește litera „î”. Dar și mai gravă este sintagma calchiată în mod grosolan din limba rusă „a hotărî întrebarea” (решить вопрос). Aici e corectă expresia „a hotărî (a soluționa) problema”, iar în cazul dat, întrucât e vorba despre mituire, mai exact ar fi „a unge socoteala”, „a căuta pile”, „a influența decidenții” etc.

„*Deoarece el este și inginer (!) și jurist*”. Am arătat mai sus că atunci când conjuncția copulativă „și” se repetă în aceeași propoziție, virgula e indispensabilă.

Același martor despre pârâtorul-detractorul meu: „*La acel moment era încrezut (sic!) că Damaschin Alexei a dat acel milion de dolari pentru a soluționa problemele cu statul referitor la autorizări și aprobări, impresia sa a fost că banii au fost dați de Damaschin (iar lipsește virgula!) deoarece au fost emise două Hotărâri (!) ale Guvernului, și au fost obținute toate aprobările în termen scurt*”. Trecem peste profilul sociopsihologic al imaculatului meu denunțător (deoarece aici ne ocupăm doar de aspecte lingvistice) și revenim la lecția de scriere corectă. Așadar, atunci când vrem să spunem că cineva e sigur de ceva anume, în nici un caz nu folosim cuvântul „încrezut”. Iată ce zice DEX-ul despre acest cuvânt: „(Persoană) care are o idee foarte bună despre sine; îngâmfat, înfumurat, închipuit, fudul”. Aici se potrivesc cuvintele *încredințat, convins, sigur*.

Expresia „și au fost obținute”, precedată de o virgulă, șchioapătă de ambele picioare. Odată pentru că aici înainte de conjuncția „și” virgula nu e necesară; doi, deoarece mai plastică ar fi fost formula „toate aprobările fiind obținute în scurt timp”. Iar majuscula pentru „Hotărâri” e și ea pusă greșit, deoarece e vorba de plural.

„Nu cunoaște nimic despre careva (?!!!) bani oferți de Damaschin Alexei concret lui Roșca Iurie și despre soluționarea problemei în justiție”, - susține acest martor valoros. Of, Doamne! Domnilor juriști de școală nouă cu năravuri vechi! Oare câtă vreme vom mai auzi din gura voastră această mărturie crasă a lipsei voastre de cultură generală și de lecturi elementare! Cuvântul „careva” poate fi atribuit doar unei persoane; acesta în nici un caz nu trebuie confundat cu termenii „niște”, „unii”. Aberația respectivă provine și ea din limba rusă sub formă de calc, rușii folosind în acest context sintagma „какие либо” sau cuvântul „никаких”. Aici s-ar fi potrivit expresia „despre existența unor sume de bani” etc.

„Dar știe că (!!!) cauza civilă...”. Iar cacofonie! Domnilor procurori, rețineți! Limba română admite doar trei cacofonii: Ion Luca Caragiale, Biserica Catolică și „ca Candu”. Altminteri chiar îmi vine să folosesc un cuvîntel-blestem din limbajul scriitorului Vasile Vasilache, acesta punând în gura unui personaj vorbulița mustoasă „*Cacu-m-*

aș!” Păi cam așa e, onorabililor. Anume astfel de exclamații provoacă asemenea măsluiri juridice și năzdrăvăanii stilistice.

„**În aceeași poză**”, adică fotografie. Aici pronumele demonstrativ este de genul feminin și se scrie astfel: „aceeași”. E valabilă și varianta „aceiași”, însă doar pentru pluralul masculin. De ex.: „*Aceiași procurori se dedau unor abuzuri strigătoare la cer*”.

„**În aceeași sală**”, „**pe aceeași pagină**”. Corect: „aceeași”, e feminin.

În concluzie, aș vrea să remarc faptul că greșelile scoase în evidență mai sus nu sunt o excepție, ci caracterizează modul de exprimare și de scriere a majorității absolute a juriștilor de la noi. Desigur, putem da vina pe trecutul nostru istoric, pe dominația limbii ruse pe vremea sovieticilor, dar după atâția ani de la adoptarea limbii de stat, după studii liceale și universitare, plus (în cazul unora ca procurorul Mihail Ivanov) Institutul Național de Justiție, ar fi fost cazul ca iubiții noștri acuzatori de stat să se mai aplece și asupra corectitudinii scrierii și a vorbirii.

În postura mea ingrată de învinuit și de candidat la o detenție îndelungată, după de două ori trista mea experiență pe durata anchetei penale (28 februarie - 31 mai 2018, trei luni bătute pe muchie!), aș dori să-mi exprim speranța că măcar hotărârile judecătorești, fie ele de condamnare sau de achitare

(personal aş prefera ultima variantă!) să fie întocmite nu doar cu respectarea tuturor elementelor procedurale prevăzute de legislație, ci și cu respectarea normelor limbii literare române.

Analiza lingvistică a rechizitoriului este scrisă în mod simbolic în ziua de 15 iunie, cea a comemorării lui Mihai Eminescu.

Maxima lui rămâne valabilă:

„Nu noi suntem stăpânii limbii, ci limba e stăpâna noastră!”

Iurie Roșca, alias „inamicul public numărul unu”

P.S.: Domnilor procurori și ofițeri, vă rog mult de tot să nu vă supărați pentru aceste rânduri. În speranța că ați rămas satisfăcuți de colaborarea noastră pe parcursul acestei primăveri atât de frumoase, vă urez toate cele bune și vă zic „pe curând”. Ne vedem la judecată.

P.P.S: Zâmbiți, vă rog, nu fiți triști. Cine știe, poate tocmai acum este momentul de vârf din viața dumneavoastră. Prin dosarul pe care mi l-ați cusut cu ață albă, aveți toate șansele să intrați în istorie. De ce? Pentru că detractorii și prigonitorii fac și ei parte din viața unei persoane mai răsărite ca mine, care, orice s-ar întâmpla, n-a făcut degeaba umbră pământului în ultimii treizeci de ani.

15 iunie 2018

Post-scriptum la lecția de corectitudine lingvistică pentru procurori

Subsemnatul, Roșca Iurie, învinuit într-un dosar instrumentat cu zel patriotic și cu plăcere specifică acuzatorilor de stat puși pe lupta corupția, recunosc, liber și neconstrâns de nimeni, că, fiind preocupat din adolescență de puritatea limbii române, zilele trecute am comis un articol în care atrăgeam atenția procurorilor, cu respectul cuvenit, asupra unor grave carențe în scrierea actelor. Astfel, pe lângă supliciu moral pricinuit de riscul de a ajunge la răcoare, mi se mai adaugă și chinurile unor lecturi agasante ale textelor înșirate cu generozitate sadică de către prigonitorii mei.

În spiritul colaborării benevole cu ancheta, aș dori să mai scot în evidență o teribilă monstruozitate lingvistică prezentă în rechizitoriul meu. Nu încapă nici o îndoială că aceeași formulare prăpăstioasă se perindă și în actele de acuzare, întocmite de majoritatea procurorilor. Cu acest prilej aș remarca fără pic de maliție și nici o urmă de aluzie la vreo persoană concretă că în literatura academică occidentală a devenit un loc comun următoarea idee. Scăderea bruscă a capacității generațiilor tinere de a scrie corect și coerent vădește o prăbușire dramatică a nivelului intelectual a

acestora. Lipsa obișnuinței de a face lecturi temeinice sau cel puțin regulate, precum și invazia televiziunii și a Internetului, au devastat definitiv principalele funcții cerebrale ale celor care sunt numiți și „next generation”.

În cazul vorbitorilor de limbă română din Republica Moldova situația se agravează și din cauza presiunii limbii ruse, care a fost dominantă în perioada sovietică, viciind capacitatea de vorbire și scriere a purtătorilor limbii noastre. Așa cum toate actele administrative erau întocmite în trecut în limba rusă, care devenise neoficial limbă oficială, calcurile mai persistă în limbajul profesional al juriștilor autohtoni și după aproape treizeci de ani de la adoptarea legii cu privire la limba de stat și revenirea la alfabetul latin.

Așadar, rechizitoriul întocmit împotriva mea se încheie în mod solemn cu următoarele rânduri evidențiate cu bold și subliniate:

„În temeiul celor expuse, SE ÎNVINUÎȘTE:

Roșca Iurie Ion, născut la 31 octombrie 1961....

În aceea că, el în luna decembrie a anului 2009....”.

Prima aberație lingvistică monumentală ține de utilizarea formei reflexive a verbului „*a învinui*”. Evident, această calchiere a migrat din limba rusă, ea sunând în original astfel:

„**обвиняется**”. Din această formulare calică ar reieși că eu sunt cel care mă învinuiesc pe mine însumi. Ceea ce e totalmente fals. Procurorul Mihail Ivanov este cel care mă învinuiește, în timp ce eu pledez nevinovat, ca să folosesc un clișeu din limbajul jurnalistic de azi. În limba română formula utilizată de către domnul procuror e valabilă în cu totul alte cazuri. Am cules de pe Internet câteva explicații simple pe marginea verbelor reflexive.

„Un verb e reflexiv când acțiunea verbului rămâne asupra subiectului. Dacă subiectul și obiectul nu sunt la fel, verbul nu e reflexiv. Iată câteva verbe reflexive în limba română, acestea fiind ușor de recunoscut, de exemplu: a se spăla, a se îmbrăca, a se tunde, a se coborî, a-și întinde brațul, etc.”

Revenind la situația mea ambarasantă de învinuit, chiar dacă aș fi recunoscut crima care mi se atribuie, oricum formula „**se învinuiește**” nu ar fi fost potrivită. Corect s-ar zice „**și-a recunoscut vina**”. Dar deoarece nu doar pledez, ci și sunt nevinovat, nici asta nu-și găsește locul în textul dosarului meu. Mai mult, întrucât nu intenționez să mă autocalomniez sau să mă autodenunț (slavă Domnului, nu suntem pe vremea proceselor staliniste și tortura nu mai e la modă prin părțile noastre!), reflexivul trebuie lăsat la o parte definitiv.

Nu mai puțin anapoda este formula „**în aceea că**”, ca și virgula care îi urmează înainte de cuvântul „el”. Și această

excentricitate stilistică e împrumutată din limba rusă:
„*обвиняется в том, что...*”

Iată și formula corectă:

„Roșca Iurie Ion, născut la 31 octombrie 1961, este învinuit de faptul că în luna decembrie a anului 2009” și mai departe s-ar fi putut continua înșiruirea legendei cu criminalul Roșca și victima lui inocentă.

Acestea fiind spuse, sper din toată inima ca observațiile mele binevoitoare, izvorâte din dragostea pentru limba română și respectul nețărmurit față de procurori, să servească drept circumstanțe atenuante, iar domnul procuror să ceară onoratei instanțe la momentul potrivit achitarea mea. Această solicitare ar putea a fi urmată de un demers oficial, semnat de către Procurorul General și adresat Președintelui republicii, prin care acesta să solicite decernarea celei mai înalte distincții de stat, Ordinul republicii, subsemnatului pentru merite deosebite în promovarea limbii române.

19 iunie 2018

Andrei Năstase – bomba cu efect imediat sub șezutul actualei guvernări

Știrea-trăsnet de ultima oră despre invalidarea mandatului lui Andrei Năstase pentru funcția de primar general al capitalei ridică mai multe semne de întrebare și necesită câteva observații asupra logicii comportamentului actualei puteri.

Mai întâi ar fi să ne întrebăm de ce sforarii actualului regim s-au lăsat ghidați de resentimente și de setea de răzbunare, și nu de un calcul politic rece care ar ținti viitoarele alegeri parlamentare?

Primul răspuns care e la suprafață ține de starea psihologică ce domină în cercurile actualei puteri. Este vorba de un sindrom periculos al atotputerniciei și invincibilității unei grupări care a reușit, prin utilizarea unui șir de abuzuri, ilegalități și trucuri juridice, să-și subordoneze toate instituțiile puterii de stat, inclusiv justiția, devenită o servitoare umilă a oligarhiei dominante.

Celebra expresie, potrivit căreia, puterea absolută corupe în mod absolut, ar trebui interpretată în cazul de față ca o dovadă a vicierii capacității de raționare lucidă a vârfurilor actualei puteri și de elaborare a unor strategii de autoconservare

prin menținere la putere în perspectiva viitoarei confruntări electorale.

În loc să-i permită lui Andrei Năstase să accedă în funcția de primar al capitalei și să-l lase să se împotmolească în multitudinea problemelor gospodăriei municipale, creându-i piedici artificiale și speculându-i nereușitele, decidenții din coridoarele întunecoase ale puterii au optat pentru consolidarea imaginii de protestatar al eternului rebel Andrei Năstase, care și-a arătat din plin capacitatea și chiar plăcerea de a se confrunta cu “hidra de la guvernare”.

Una dintre versiunile care ar justifica decizia actualului regim de neadmitere a lui Andrei Năstase la cârma administrației municipale este extrem de banală și ține obsesia de căpăturie a clanului care controlează puterea politică în stat pe seama jafului proprietăților municipale. Se pare că pentru gruparea respectivă, care ia în calcul eventuala înfrângere la viitoarele alegeri parlamentare, promovarea prin intermediul unui primar interimar docil a unor proiecte economice dubioase în următoarele luni a prevalat asupra unor calcule de ordin politic și electoral.

Hotelul cu treisprezece etaje care urmează să fie ridicat în locul cafenelei „Ghiocel” din Grădina Publică Ștefan cel Mare și demolarea cinematografului „Gaudeamus” reprezintă doar niște vârfuri ale aisberului. În mod sigur, tentaculele

caracatiței mafioțe vizează în perspectiva imediată mult mai multe obiective cu încărcătură pecuniară majoră la nivelul municipiului Chișinău. Altfel zis, avem tot temeiul să presupunem că setea de înavuțire a prevalat asupra obsesiei de a menține puterea și după scrutinul electoral din această toamnă.

Așadar, pentru moment plutocrația a învins democrația.

De azi înainte Andrei Năstase și adepții săi vor declanșa un adevărat tsunami al revoltei populare, care nu va mai putea fi stăvilită nici de cordoanele de polițiști, nici de zelul procurorilor și nici de slugărnicia judecătorilor.

Prin decizia de azi, enunțată de tânăra judecătoare cu chip de tocilară din clasele superioare de liceu, puterea îi pavează calea lui Andrei Năstase spre un marș triumfal, la capătul căruia îl așteaptă “laurii victoriei la scară națională”.

Și așa cum democrația liberală îi avantajează pe exponenții unui conflict radical și ireconciliabil cu puterea în exercițiu, toate vânturile preelectorale, se pare, vor sufla în pânzele ambarcațiunii acestui tânăr politician.

În ce măsură se va descurca în calitate de partid de guvernământ sau de componentă a viitoarei guvernări de coaliție gruparea condusă de Andrei Năstase, e o altă poveste. Dar mulțimile electorale, exasperate de abuzurile actualei

guvernări, nu se obolesc cu exerciții intelectuale lucide. Ele sunt dominate de pasiuni și emoții, în cazul respectiv pe deplin justificate. Iar uneori, astfel de mulțimi pasionale pot reprezenta o forță vulcanică, în starea să dărâme totul în calea ei.

Titlul de glorie pe care i l-a dăruit astăzi actuala putere lui Andrei Năstase nu mai poate fi retras. Postura de „gropar al odiosului regim” este tocmai cea pe care și-o râvnește.

19 iunie 2018

Dumitru Matcovschi, simbolul bărbăției în cultura noastră

Cinci ani de la trecerea la Domnul a poetului

Astăzi, 26 iunie, se fac cinci ani de la trecerea la Domnul a poetului Dumitru Matcovschi. Cu această tristă ocazie ar fi de spus câteva cuvinte despre omul pe care l-am iubit și de care m-a legat o prietenie îndelungată. De-a lungul anilor am scris mai multe articole despre el. L-am apărat de atacuri și denigrări, l-am sprijinit cu tot ce am putut, ca gazetar și ca om profund atașat din tinerețe de opera lui, dar și suferinței pe care a îndurat-o după tragicul accident din mai 1989.

Odată cu Perestroika lui Gorbaciov, când sistemul comunist a relaxat puțin chingile și a devenit posibilă manifestarea publică a aspirațiilor noastre naționale, anume Uniunea Scriitorilor devenise epicentrul care emana discursul atât de râvnit de noi, cei care eram conștienți de condiția umilă la care fusesem reduși ca popor dominat sub vechiul regim. Anume sala mare a Uniunii Scriitorilor era locul unde întrunirile profesionale ale acestei bresle de creație devenise locul unde se manifestau cei mai curajoși dintre oamenii de litere.

Așteptam cu nerăbdare ieșirea la tribună a lui Dumitru Matcovschi. Anume el întruchipa cu sobrietate bărbatul

mistuit de dragoste de neam și oratorul în stare să dea o ținută aparte curentului de opinie rebel care căpăta tot mai multă vigoare. Mulți au fost cei care s-au remarcat în acele vremuri ca niște adevărați patrioți, ca tribuni și purtători ai mesajului de emancipare națională. Și totuși Matcovschi era o prezență cu totul singulară.

În cuvântările lui, la fel ca și în publicistică, se regăsea aceeași manieră de a trăi suferința propriului neam, pe care o întâlnisem de atâtea ori în piesele lui, puse în scenă la teatrul „Pușkin” sau în poeziile lui, multe dintre acestea devenind cântece. El se distingea mereu, în orice manifestare a sa, printr-o trăsătură încrustată adânc în caracterul lui. Pentru că anume bărbăția, masculinitatea, vigoarea îl distingeau de ceilalți purtători ai mesajului scriitorilor. Contrastul cu restul figurilor emblematice al acelor timpuri era izbitor. Pe lângă poezii obișnuite cu jelania, cu autovictimizarea personală, extinsă asupra întregului neam, pe lângă scriitorii care și-au făcut un titlu de glorie din textele lacrimogene, siropoase, pline de duioșie și timiditate, el apărea ca un stejar în calea furtunii.

Tragismul lui era unul reținut, suferința sfâșietoare căpăta ținuta unui stoicism străin de alunecările spre scânceli, atât de prezente la alții. Îmi amintesc cum atunci când a ieșit de sub tipar prima ediție în trei volume a operei lui Radu Gyr la editura „Marineasa” de la Timișoara, care mi-a fost dată

în mai multe exemplare de bunul meu prieten, istoricul și editorul Radu-Dan Vlad, am alergat la Matcovschi pentru a-i oferi și dânsului aceste cărți. I-am zis atunci că opera lui Gyr consună perfect cu creația lui.

Dumitru Matcovschi nu făcea parte din nici o gașcă literară. Așa cum îi șade bine unui adevărat artist. El nu se regăsea în pomelnicele cu personalități (sau poate, mai curând, personulități), înșiruite cu regularitate de către unul dintre colegii săi de generație pe paginile „Literaturii și Artei”, care devenise încă din timpul vieții un fel de icoană a literaturii locale.

Și parcă demonstrându-și predilecția pentru mila de sine, iată că memoria colectivă preferă să ridice monumente, să-i pună portretul în loc de icoană în clase și în biblioteci celui care a reprezentat până și prin limbajul corpului (mâinile încrucișate de-asupra organelor genitale ca semn de apărare) caracterul temător, feminin, plângăcios, bântuit de spaima și mereu pus pe rugăminți adresate dușmanului să ne lase în pace. Dar un popor nu se poate afirma în istorie prin plânsete de bocitoare, prin smiorcăieli patriotice timide și neputincioase. Un neam are nevoie de lideri spirituali și simboluri culturale care se asemuiesc cu duritatea pietrei, cu rezistența muntelui, cu înfruntarea îndrăzneată, cu seninătatea absolută în fața propriului destin nemilos.

Atâta vreme cât cultura și învățământul național vor prefera falșii apostoli care inhibă starea de luptător și exaltă starea de victimă inocentă și neputincioasă, educarea unui spirit patriotic matur, bărbătesc și plin de demnitate, lipsită de orice stridențe va fi pusă sub semnul întrebării. Interpretarea superficială a „Mioriței” încă mai face ravagii printre noi. Mitul atât de confortabil despre neamul nostru aflat în calea tuturor răutăților, împotriva căruia uneltesc toate forțele răului de pe fața pământului, complacerea în postura de miel de sacrificiu, literaturizarea propriilor eșecuri și evadări din istorie nu pot face casă bună cu voința de a ne manifesta pieptiș în fața greutăților prin care îi este dat să treacă oricărui popor.

Eu unul am fost și rămân cu Dumitru Matcovschi. Ca și cu toți cei care ne dau lecția bărbăției. Caracterele, lipsa cărora o deplângea Mihai Eminescu, sunt șlefuite tocmai de poeți ca el.

26 iunie 2018

100 de ani de la asasinarea lui Nicolai al II-lea

Asasिनarea ritualică a Țarului Nicolai al II-lea și a Familiei Sale acum exact o sută de ani, în fatidica noapte dinspre 16 spre 17 iulie 1918, reprezintă o catastrofă de dimensiuni metafizice și transistorice uriașe. Această tragedie este consecința logică a loviturii de stat din 1917, organizată de un grup de conspiratori care aveau drept executanți pe cei care și-au zis bolșevici. Așa cum se știe, ceea ce s-a întâmplat acum o sută de ani în Rusia are un singur precedent istoric, și anume așa-zisa Revoluție Franceză, urmată de sinistrul ritual al regicidului. Astfel, triumful Modernității, după ce cucerise elitele, s-a manifestat și în Rusia, la distanța unui secol și ceva, încă o dată pe plan istoric.

Evenimentele de acum un secol au fost și mai sunt încă supuse unor explicații de ordin social-economic și politic, atât din perspectiva stângii comuniste, cât și din cea a liberalismului. Ambele sunt la fel de false, urmărind mistificarea adevăratei semnificații a acelor întâmplări care a schimbat, poate ireversibil, fața lumii. Singura grilă de lectură corectă pentru astfel de fenomene este cea spirituală, mistică, religioasă. Doar o astfel de perspectivă permite descifrarea misterului acelor vremuri. Nimicirea ordinii monarhice și

prigoana împotriva Bisericii sunt cele două obiective majore ale forțelor întunericului, care au urzit și au pus în aplicarea operațiunile respective.

Urmare a celor două zguduiri, din Franța secolului XVIII și din Rusia secolului XX, în scena istoriei a ieșit omul economic, republicanul, individul dezdumnezeit, cuprins de spiritul prometeic și obsedat de propria autosuficiență.

La distanța de un secol lumea rusă își revine cu greu din coșmarul pe care l-a trăit. Acest proces de recuperare a propriei identități, distruse aproape integral în cei 74 de ani de regim sovietic, este unul lent, anevoios, nelipsit de ezitări și chiar de unele rătăcirii. Și totuși, șansa ca renașterea credinței ortodoxe și revenirea la propriile valori ancestrale să conducă societatea rusă nu doar spre depășirea iluziei comuniste, ci și a celei liberale este mare. Și asta mai ales pentru faptul că neamul acesta a umplut cerul cu martiri și noi mucenici de-a lungul sângeroasei perioade a terorii roșii. Rugăciunile lor, conjugate cu credința și fapta celor de azi, reprezintă acea forță duhovnicească enormă, care poate să aibă o contribuție cardinală la marile schimbări ce se anunță în lume.

17 iulie 2018

Atacul contra Profesorului Ilie Bădescu, un incontestabil titlu de glorie academică

Astăzi, 19 iulie 2018, la Chișinău parvine o știre demnă de reținut. Vestea e adusă de un portal care își zice pretențios „România curată”.

Așadar, niște ipochimeni demni de toată mila, puși pe contestarea valorilor autentice românești, s-au luat de Profesorul Ilie Bădescu. Sau, mai exact, continuă să sară la gâtul unuia dintre cei mai importanți intelectuali români, vina căruia constă în consistența și temeinicia operei lui. Prilejul acestei reacții furibunde, înșiruite cu o meticulozitate școlărească demnă de o cauză mai bună, este unul pentru care domnul profesor univ. dr. Ilie Bădescu merită cele mai sincere felicitări. Și anume, alegerea Domniei Sale în calitate de membru corespondent al Academiei Române. Misiva cu pricina ar putea fi trecută cu vederea, asta și pentru că oamenii de talia lui Bădescu nu au nevoie nici de onoruri, nici de tinichele. Parafrazându-l pe Petre Țuțea, am putea spune că Bădescu știe la fel de bine că nu el face cinste neamului românesc, ci neamul românesc îi face onoarea de a-l putea servi prin opera sa.

Fenomenul Ilie Bădescu (am îndrăzneala să mă exprim anume așa, deoarece îi citesc lucrările de aproape treizeci de ani), fiind unul autentic și de o anvergură demnă de figurile emblematice ale culturii române, se afirmă, așa cum se întâmplă întotdeauna, nu datorită unor împrejurări prielnice, ci tocmai în pofida unor circumstanțe neprielnice. Detractorii lui Bădescu latră strident și disperat, căutând să bage pumnul în gură nu doar lui, ci și tuturor celor care dau dimensiune planetară culturii române. Iar acceptarea, tardivă poate, dar meritată cu vârf și îndesat în Academie, este o dovadă a faptului că, în ciuda unei agresiuni totale și fără precedent în istorie – ca ampoare și sofisticare -, căreia este supusă ființa românească după 1989, adevăratele valori încă mai răzbat în prim-planul vieții academice.

Acum vreo doi ani și ceva, în cadrul unei emisiuni televizate pe care o înregistram la București, bunul meu prieten, academicianul Sorin Dumitrescu, iconarul, scriitorul și editorul, fiind întrebat cum o mai duce România după căderea comunismului, îmi răspundea cu durere: „Dragul meu, suntem supuși celei mai perfide și mai grave forme de ocupație, ocupația axiologică”. Oare nu anume în această perioadă s-au intensificat denigrările cu aer doctoral (în spatele căruia se pitește rânjetul bestial al demolatorilor identității românești) ale lui Eminescu? Dar oare un Nae Ionescu, un Nichifor Crainic, un Mircea Vulcănescu, un Mihail Manoilescu, un Radu Gyr, un Petre Țuțea și atâția alții nu sunt trecuți și ei la index de către neocominterniștii specializați în stigmatizări

și culpabilizări ale vârfurilor culturii române? Astfel încât putem spune cu tărie și fără pic de aproximație că Profesorul Ilie Bădescu merită din plin această companie de excepție, care a dat cea mai înaltă expresie unicității și universalității spiritului românesc.

Calapoadele sufocante ale inchizitorilor de azi au și ele partea lor bună. Asta pentru că anume datorită eforturilor de vierme neadormit ale acestui „nou cler al gândirii unice” și al „corectitudinii politice” ne este mult mai ușor să ne facem o listă aproape completă extrem de necesară. Aici găsim autori care merită studiați cu creionul în mână de către oricine vrea să cunoască în profunzime numele și contribuția celor care dau cheag profilului identitar și țin laolaltă coloana vertebrală a neamului. Străvechiul principiu creștin „prigonitorul propovăduiește” se adeverește și în acest caz.

Dincolo de ineptiile înșiruite cu un are savant în delațiunea publică a acestui detașament de sicofanți infatigabili, tot ei atleți de mucava ai luptei împotriva culturii române, cele două citate din opera lui Bădescu sunt de o relevanță cu totul aparte. Ele vădesc fără putință de tăgadă cea mai importantă trăsătură a acestei personalități: Bădescu este un mărturisitor ardent al lui Hristos. Aici e cheia injuriilor și calomniilor pe care le revarsă această brigadă de agitație. Omul creștin, trăitorul ortodox, care nu vrea să se lepede de credința neamului său și care știe să o dezvolte și să o teoretizeze la cel mai înalt nivel academic.

Desigur, autorii acestei scriituri rușinoase nu puteau să nu folosească prilejul de a-i pune în cârcă Profesorului Ilie Bădescu crima de a fi autor al postfeței la cartea filosofului rus Aleksandr Dughin, tradusă în română și intitulată „Bazele geopoliticii”. Cel mai probabil, semnatarii scrisorii demascatoare, - plini de ură proletară și dornici de a se răfui cu cei cu care nu au capacitatea de a polemiza la nivel academic - nu au citit nici postfața scrisă de Bădescu și nici lucrarea lui Dughin. Dar întrucât principala armă a globaliștilor neotroțkiști este de a bestializa Rusia pentru a-și putea impune nestingherit regimul colonial peste popoarele din spațiul ex-comunist, și de această dată se recurge la același procedeu perfid și răsufat. Se trece cu vederea și de această dată, cu aceeași nedezmintită rea credință, faptul că în textul respectiv Bădescu, recunoscându-i valoarea operei colegului său rus, formulează o serie de dezacorduri de principiu cu viziunea acestuia.

Iar cât privește scandaloasa „listă a lui Dughin”, invocată și de această dată de către respectivul trib de practicanți perversi ai genului epistolar, treaba e foarte simplă. Întrucât Dughin are o mulțime de contacte cu vârfurilor intelectuale din foarte multe țări ale lumii, acesta și le-a sistematizat pentru fiecare țară, inclusiv România. Nimic deosebit, toți procedăm așa la nivelul nostru, atunci când ne punem într-o ordine lista de contacte. Trec peste acest episod penibil pentru a mărturisi că am avantajul să citesc de mulți ani de zile, în original, atât lucrările Profesorului Ilie Bădescu, cât și cele ale Profesorului

Aleksandr Dughin. Mai mult decât atât, am onoarea să îi cunosc pe ambii personal și chiar să întrețin cu ei relații de prietenie. Pot să mărturisesc cu mâna pe inimă că ambii autori, diferiți și totuși foarte înrudiți, merită toată prețuirea celor care respectă calibrul științific și respirația universală a unor vârfuri ale gândirii tradiționale din acest moment istoric. Cei îi unește? Ortodoxia în primul rând, revendicarea de la aceeași matrice bizantină, spiritualismul, hristocentrismul. Cei îi desparte? Păi a spus-o Bădescu, citându-l pe Paul Anghel. Există „lumea văzută de la București”, o perspectivă unică și inconfundabilă asupra lumii. Desigur. Precum există și lumea văzută de la Moscova. Anume din acest dialog civilizațional sau polilocviu, cum ar zice Dughin, se alcătuiește splendoarea culturilor noastre, prin diversitatea lor complementară, nu antagonisme sterile.

Închei cu un citat din cel pe care eminescologul și eminescianul Bădescu îl numește perfect adevărat ***dreptul Eminescu***:

*Dacă port cu ușurință și cu zâmbet a lor ură,
Laudele lor desigur m-ar mâhni peste măsură.*

Nu vă indispuneți, domnule Profesor, pentru scamatoriilor unor zevzeci. Dumnezeu să-i judece și pe ei după faptă.

Chișinău, 19 iulie 2018

Maia Sandu față cu referendumul pro-familie: boicot cu argumente excavate din nas

„Nici o slugă nu poate să slujească la doi stăpâni. Fiindcă sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va ține și pe celălalt îl va disprețui. Nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui mamona”.

(Luca 16:13-14)

Iată că în preajma referendumului pro-familie din România apele se separă. În sfârșit, orice persoană publică de peste Prut arată clar ce hram poartă și cui servește: poporului sau mafiei internaționale care ia bani de la alde Soros și i se închină ăluia cu coadă. Toată liota de nemernici cu papion de la București se dă peste cap ca să facă pe de ditamai persoane simandicoase care ar promova „valori europene”, „corectitudine politică” și toleranță față de păcat și perversiune agresivă. Și iată că în legătură cu această ocazie a picat ca musca-n lapte și amazoana politicii moldovenești Maia Sandu. Asta, fiind întrebată de către un jurnalist de la un post de televiziune dacă va merge sâmbăta sau duminica viitoare la referendum (tipa are cetățenie română) a miorlăit ceva incongruent, în limbaju-i searbăd, garnisit cu ticuri ideologice răsuflete, că nu va merge, va sta

acasă. Bietul gazetar n-a mai apucat să scoată din insipida, inodora și incolora duduie cum i-ar îndemna pe adepții său să procedeze, să voteze PRO sau CONTRA. Atât de volubila coțofană a politicii moldovenești a tot dat-o în bâlbe și smiorcăieli despre statul de drept și lupta cu corupția.

Acum adepții acestei arătări fistichii pe firmamentul politicului moldav, dacă au mai păstrat ceva minte în tătăcuță, ar fi bine să se întrebe: „Așa, carevasăzică, stimată doamnă! Mătăluță din astea-mi ești? Bună treabă! Și noi, care am tot alergat după tine pe la mitinguri, credeam că ești mai de treabă”.

Hotărât lucru, acum doar cel orb sau turmentat definitiv de propaganda rețelei de grantofagi, oploșiți prin ONG-uri și prin structuri media afiliate tartorilor din centrele de propagandă anticreștină, mai poate să cultive simpatii față de această fătuică parașutată din centrala globalistă peste capetele naive ale moldovenilor. Orice persoană care se pretinde teafără la cap, născută din părinți normali, nu poate să conteste adevărul pur, care spune că familia este alcătuită dintr-un bărbat și o femeie. Și că aceștia se căsătoresc pentru a avea copii. Ce poate fi mai firesc decât una ca asta? Iar toate scornelile drăcești despre „parteneriatele civile” sau „căsătoriile dintre persoanele de același sex” sunt parte a războiului ideologic al mamonocrației globaliste, care slujește puterea întunericului.

O astfel de „integrare europeană” a sperat lumea de prin părțile noastre? Curat-murdar, vorba lui Caragiale. Am scăpat de dracu” și am dat de tat-su! Am fugit din brațele comisarilor bolșevici și am nimerit în îmbrățișarea sordidă a sodomiților! Să nu fie! Referendumul din România trebuie să fie ca un duș rece peste capetele înfierbântate ale eurofanaticilor. Iată un prilej de trezire la realitate, de recăpătare a spiritului critic și a bunului simț.

Dacă respectiva stafie politică tot și-a dat arama pe față, am fi curioși să aflăm un detaliu, care poate fi relevant în situația cu pricina. Înainte de a îndruga acele gogomării degradante la televizor, s-a consultat oare croncânitoarea euroentuziastă cu partenerul său politic Andrei Năstase? Și dacă da, care a fost opinia acestuia? Platforma lui este DA sau BA? Ori laie, ori bălaie. Sau omul s-a conformat deja definitiv cu rolul secund, de umil purtător de trenă, în tandemul respectiv?

5 octombrie 2018

Prima lovitură în dosarul Roșca

Ieri, 8 octombrie, Curtea de Apel Comrat, având completul de judecată în componența judecătorilor Grigori Colev, președinte, Ștefan Starciuc și Marina Galupa, au examinat demersul depus de subsemnatul, Iurie Roșca, și avocatul Iulian Rusanovschi împotriva încheierii judecătorului de instrucție prin care a fost confirmată ordonanța procurorului Mihail Ivanov de punere sub sechestru a sumei de bani în valoare de circa 11 mii euro, ridicați la 28 februarie a.c. în cadrul percheziției efectuate la sediul Fundației pentru Democrație Creștină de către colaboratorii Procuraturii Anticorupție.

În cadrul pledoariei sale dl avocat Rusanovschi a expus în detalii toate abuzurile și ilegalitățile comise de către procurorul Ivanov, care nu avea nici un drept să aplice o astfel de măsură, cu atât mai mult cu cât banii respectivi aparțineau unor persoane terțe, care nu au nici o calitate procesuală în dosarul intentat. Apărătorul a arătat, printre altele, că plângerile depuse de către cele patru persoane, cărora li s-au ridicat în mod nelegitim banii din sediul instituției în care activează, depuse pe numele procurorului Ivanov la 18 aprilie a.c., au fost ignorate, acesta neexpediind nici un răspuns solicitanților. Aceeași situație s-a repetat după ce cele patru persoane s-au adresat la 4 mai a.c. procurorului ierarhic

superior Viorel Morari, șeful Procuraturii Anticorupție, demnitarul nedând nici un răspuns oficial.

La 3 mai a.c. judecătorul de instrucție Andrei Niculcea din cadrul judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) emite încheierea prin care dispune autorizarea punerii sub sechestru a respectivei sume de bani, procurorul neprezentând acestuia plângerile celor patru persoane, iar judecătorul emițând respectivul act fără a avea cunoștință de existența acestora. Atât subsemnatul, cât și cele patru persoane prejudiciate nu am avut nici o știință despre emiterea acestei decizii judecătorești, deoarece ea a fost emisă în absența noastră.

Seria de argumente procedurale substanțiale, prezentate în cadrul ședinței de judecată de la Comrat a fost ignorată cu desăvârșire de către judecători. Avocatul Iulian Rusanovschi, a adresat, în perfectă conformitate cu legea, o serie de întrebări procurorului Mihail Ivanov, la care acesta a refuzat să răspundă, iar instanța nu l-a obligat să se conformeze procedurilor legale. Completul de judecată a respins și solicitarea audierii celor patru persoane prejudiciate, care s-au prezentat la proces și așteptau să depună mărturiile respective.

A urmat și hotărârea deloc surprinzătoare. Curtea de Apel Comrat a respins solicitarea noastră, confirmând încheierea anterioară a judecătorului de instrucție.

Personal am rămas cu impresia că toate pledoariile perfect argumentate juridic ale avocatului, ca și precizările

pe care le-am făcut în cadrul ședinței de judecată, n-au trezit nici un interes celor trei judecători. Iar procurorul nu trebuia să depună nici un efort pentru a-și susține poziția. Totul era hotărât cu mult timp înainte.

Evident, fiind cunoscut faptul în ce măsură este independentă justiția în țara noastră sub actualul regim, ar fi fost naiv să ne așteptăm la un proces echitabil și corect. Precum la fel de evident este și faptul că însăși inițierea urmăririi penale în cadrul acestui dosar nu s-a făcut fără aprobarea sau chiar ordinul dat de către cei care și-au subordonat toate instituțiile statului de drept în Republica Moldova.

În câteva săptămâni va urma examinarea unui alt demers al nostru la aceeași Curte de Apel Comrat, prin care cerem anularea unei alte încheieri judecătorești de punere sub sechestru a unui imobil aparținând cu drept de proprietate Fundației pentru Democrație Creștină, care, de asemenea, nu are nici o legătură cu dosarul instrumentat subsemnatului.

Iar la 12 noiembrie la judecătoria sectorului Buiucani din Chișinău va continua examinarea în fond a dosarului Roșca.

Procesul se anunță unul de durată. Precizez și cu această ocazie că, deși sunt perfect conștient de puținatatea șanselor de succes, voi continua să îmi pledez nevinovăția și nu am nici o intenție să mă eschivez de la proces sau să dau bir cu fugiții.

9 octombrie 2018

In memoriam Ivan Blot

Aflu azi dimineață de la tânărul meu prieten de la Paris, Antony Bonamy, cel care conduce editura „Le retour aux sources”, vestea tragică despre moartea unui om apropiat. Este vorba despre Ivan Blot, cunoscutul om politic și de stat francez, scriitorul și eseistul cu o operă fundamentală. O personalitate din pleiada vechilor militanți pentru valorile supreme ale națiunii franceze, ale civilizației creștine, ale suveranității politice, economice și culturale, pentru o Europă a tradiției, libere de orice dominație străină.

Am făcut cunoștință cu Ivan Blot cu ocazia celei de-a doua conferințe a Forului de la Chișinău din decembrie anul trecut. Chiar din primul moment am realizat că am în față pe cineva cu totul deosebit. Experiența lui vastă, acumulată de-a lungul unei cariere politice și academice strălucite, dădea o consistență intelectuală cu totul aparte discursului său (<https://flux.md/stiri/discours-de-ivan-blot-au-forum-de-chi-sinau-le-15-decembre-2017>, <https://flux.md/stiri/ivan-blot-in-this-utilitarian-world-the-human-person-is-an-obstacle>). Iar modestia, bonomia și zâmbetul lui plin de lumina caldă a inimii te cucereau imediat. Ne-am împrietenit din prima clipă. Nici nu putea fi altfel, deoarece aveam o mulțime de

prieteni comuni, cu toții fiind din familia noastră intelectuală, autori din Europa Occidentală și de Răsărit, filosofi, politologi, economiști, geopolitologi care se înscriu în curentul de opinie suveranist, antisistem.

Iar la începutul lunii ianuarie, fiind la Paris pentru a discuta cu autori și editori despre viitoarele proiecte comune, am avut bucuria să îl reîntâlnesc (<https://flux.md/stiri/cultura/in-capitala-frantei-cu-autorul-ivan-blot>). Ivan Blot mi-a satisfăcut dorința de biblioman incurabil, venind la întâlnire cu o grămadă de cărți ale sale. Datorită lui am făcut cunoștință cu editorul său, Denys Pluvinage, care conduce edutura „Apopsix”.

Revenind la Chișinău cu o valiză plină de cărți de la prietenii mei francezi, am citit o serie întreagă de lucrări ale lui Ivan Blot. A urmat o corespondență intensă, în care am convenit asupra volumelor care urmau să apară în limba română pe parcursul acestui an. Am sperat foarte mult că el va putea fi prezent personal la Chișinău la evenimentele de lansare a acestor volume.

Însă la un moment dat el mi-a scris că este foarte bolnav, fiind vorba de cancer. Grav bolnav, el continua să lucreze asupra unei noi cărți. Acum câteva luni îmi mărturisea că îi mai rămăsese să scrie doar două capitole. La 3 august el îmi scria:

„Dragă domnule Roșca,

Mulțumesc pentru noutatea bună! Îmi închei cartea mea despre noua luptă de clasă (între poporul suferind și burghezia cosmopolită. Merge încet din cauza bolii mele. Am scris 7 capitole din cele 10 și aproape l-am finalizat pe al optulea). Urmez o cură de chimioterapie până în octombrie. Dacă aceasta va reuși, va fi mai ușor. Bravo pentru curajul dumneavoastră politic”.

Mi-a expediat și versiunea nefinalizată a ultimei sale cărți. Pe parcursul acestor luni am sperat să obțin totuși versiunea finală. În acest moment nu cunosc dacă el a reușit să-și termine lucrarea. Dar consider drept o datorie de onoare față de prietenul meu decedat să o traduc și să o public. Sper că Denys Pluvinage, care conduce editura „Apopsix”, să se ocupe de apariția acestei ultime opere a lui Ivan Blot, așa cum a făcut-o cu o serie întreagă de volume semnate de același autor.

La 5 octombrie, cu doar cinci zile înaintea morții bunului meu prieten, am anunțat public apariția cărții sale alături de lucrarea altui prieten francez, Hervé Juvin, „Guvernarea dorinței” (<https://flux.md/articles/doua-pledoarii-pentru-re-nasterea-europei>).

Moartea unui om apropiat este o pierdere irecuperabilă. Dar Ivan Blot va rămâne viu în amintirile noastre despre

Iurie ROȘCA

ca un mare patriot francez. El va trăi și prin operele sale monumentale.

Fac parte dintre cei care speră că patria lui Ivan Blot, la fel ca și întreaga Europă, are șansa de a renaște. Modelul omului eroic, pe care l-a cultivat Ivan Blot în cartea sa cu același titlu, trebuie să triumfe.

**Chișinău, Moldova,
11 octombrie 2018**

Triumful sataniștilor la APCE ca semn al vremurilor și ca semnal de luptă

Rezoluția adoptată ieri, 11 octombrie, de către APCE, care recomandă statelor-membre să legalizeze pretinsele căsătorii între persoanele de același sex, adoptarea copiilor de către cuplurile homosexuale, agreearea serviciilor de inseminare artificială pentru cuplurile homosexuale, agreearea recunoașterii legale a cuplurilor homosexuale, respingerea protecției constituționale pentru căsătoria definită ca uniune între un bărbat și o femeie (<https://tinyurl.com/ybl24579>) n-ar trebui să surprindă, nici să șocheze un observator atent și avizat al actualității internaționale din ultimii ani.

Nu contează prea mult nici numele deputatului care și-a asumat această inițiativă. Asta pentru că se știe prea bine că rețelele de influență ocultă, de inspirație diabolică, sunt cele care s-au impus în mai toate organisme internaționale: ONU, Uniunea Europeană, Consiliul Europei etc. Asaltul împotriva însăși firii omului este unul total, agresiv, perfid și din ce în ce mai distructiv.

Documente ca cel votat ieri la APCE se adoptă în ultima vreme pe bandă rulantă în cadrul acestor organizații.

Iar ideologia nefastă care caută să mascheze această lucrare malefică, inspirată de către organizațiile secrete de factură masonică, este cea a așa-ziselor drepturi ale omului. Aceasta este promovată în țările occidentale ca o nouă (anti)religie, care împinge limitele pretinselor drepturi individuale până la cele mai sordide perversiuni și cele mai bestiale „norme” legale. Această ciumă antihristică este impusă din ce în ce mai agresiv atât în țările fostului spațiu comunist, cât și pe celelalte continente. Diversiunea mamonocrației globale face ravagii deopotrivă în Africa, America Latină și Asia.

Ascultând personal de ani de zile posturile de radio BBC în engleză și Radio France International în franceză, am observat cu câtă insistență diabolică sunt promovate deviațiile sexuale ca normă pentru țările devastate de sărăcie, foamete, epidemii de boli și toate nenorocirile ce s-au abătut peste popoarele năpăstuite ale Lumii a Treia. Iar înregistrarea oficială a unui cuplu de homosexuali sau modificarea legislației în acest sens sunt prezentate ca vârfuri ale democrației, drepturilor omului și corectitudinii politice.

Pentru a pătrunde natură acestui tsunami ce se revarsă diluvian peste umanitate, doar bunul simț și morala laică sunt insuficiente. Întreaga istorie a ultimelor secole, când Occidentul s-a prăbușit în pretinsul secol al Luminilor, urmat de zisa Revoluție Franceză, însoțite de o luptă cu adevărat bestială împotriva Bisericii, a fost dominată de obsesia

eliberării omului de orice conștiință religioasă, de afirmarea „zeiței Rațiunii” ca antipod al spiritualității creștine, de sterilizarea sentimentului religios. Modernitatea, care părea că promitea omului dezduznezeit toate satisfacțiile materiale și toate plăcerile vieții, a mai cunoscut o fractură spirituală care a dezarticulat definitiv Occidentul devenit global: Revoluția Sexuală a anului 1968. Sloganul „Sex, Drugs & Rock” a invadat prin (anti)cultura de masă societățile care și-au văzut tineretul cuprins de o stare de alienare colectivă.

Întreaga perioadă postbelică, în care s-au confruntat cele două supraputeri globale, SUA și URSS, fiecare având sateliții săi, teoria drepturilor omului a fost folosită în combaterea totalitarismului de tip comunist. În definitiv Vestul a învins, iar Estul s-a pomenit înfrânt, capitulând nu doar ideologic în fața liberalismului occidental, ci și politic, economic, cultural și – ceea ce e deosebit de tragic – axiologic. Doar după două decenii și mai bine societățile din fostul bloc comunist au început să realizeze că s-au pomenit din nou în stare de captivitate, sub o dominație nu mai puțin totalitară. Doar că noul tip de totalitarism liberal, spre deosebire de adversarul său ideologic de stânga, nu mai aplică în aceleași proporții constrângerea și violența de stat. Acest nou tip de totalitarism soft se erijează în postura de apostol al adevărului în ultimă instanță, drapându-și esența ticăloasă cu un limbaj mios, seducător și ipocrit. Orice rezistență în fața acestui tăvălug devastator, manifestată de Biserică, state, partide, asociații

sau persoana aparte, este anatiemizată nemilos de către servanții întunericului: sunt aplicate sancțiuni, sunt proscrise organizații și persoane.

Din fericire, popoarele Europei deja se revoltă din plin. Cele patru țări din Grupul de la Vișegrad și Italia lui Salvini sunt doar câte exemple. Desigur, în aceste cazuri, care țin de partidele antisistem și de presa de alternativă, nu întotdeauna se manifestă o viziune corectă, profundă și ancorată în tradiția creștină, reacțiile lor fiind deseori mai curând cauzate de invazia islamistă, de capitalismul speculativ și, parțial și foarte limitat, de teroarea politico-ideologică exercitată de către grupurile LGBT, de rețeaua Soros și alte structuri globalist-sataniste. Însă, așa cum bine spunea regretatul eseist și om politic francez Ivan Blot, „*În fața islamismului, ateismul e o sabie de lemn*”. La fel e și confruntarea cu inamicul omenirii, care luptă cu înverșunare pentru distrugerea familiei, pentru acreditarea prin legislație, prin sistemul de învățământ, prin (pseudo)cultura de masă și prin mass-media dominantă a sodomiei, a politicii gender, a adopțiilor de copii de către devianți etc.

Într-o astfel de confruntare de dimensiuni de-a dreptul apocaliptice nu poți avea sorti de izbândă făcând uz de instrumentarul religiei drepturilor omului, de logica liberalismului cu sacralizarea individului, acceptând regulile de joc impuse de către inamic. Singura șansă de ordin strategic

este ieșirea din acest cerc vicios, abandonarea structurilor create și controlate de această mafie internațională, numele căreia este cleptocrația demonică planetară. Adică, acum, după ce lumea post-Ialta s-a prăbușit odată cu destrămarea URSS și extinderea dominației planetare a forțelor răului, care au uzurpat puterea în SUA și împing acest stat spre un imperialism deșănțat la scară mondială, a venit momentul istoric de părăsire a vechilor organizații internaționale.

Statele care își mai păstrează măcar parțial suveranitatea trebuie să facă pași energici spre ieșirea din ONU, OSCE, UE și Consiliul Europei, inițiind crearea unor noi organizații internaționale ale popoarelor libere de colonialismul civilizațional și de dictatul unui Occident ajuns la cheremul unor secte fundamentaliste anticreștine. „Europa contra Occidentului” – iată deviza de luptă pentru redobândirea independenței naționale, pentru salvagardarea culturilor și religiilor tradiționale și pentru renașterea spirituală și economică a popoarelor. Alternativa la acest dictat internațional nu poate fi decât o lume multipolară, în care state ce se întemeiază pe civilizații și religii tradiționale diferite, creează noi alianțe de supraviețuire și de rezistență în fața unui dușman comun.

Partidele politice, afiliate unor structuri supranaționale constituite după cel de-al Doilea Război Mondial, reunite la nivel de Uniune Europeană în megastructuri cu denumiri de

social-democrați, creștin-democrați, liberali și verzi, trebuie să rupă orice relație cu aceste găști dominate de rețelele globaliste promotoare ale ideologiei dominante de înrobire spirituală, politică și economică a popoarelor.

Noi, creștin-democrații din Republica Moldova, am părăsit cu ani în urmă cel mai mare partid la scară europeană, Partidul Popular European, atunci când am văzut că acesta promovează sodomia și politicienii corupți. Da, am pierdut alegerile, dar nu și obrazul. Fiindcă pentru orice creștin e mai bine să piardă fiind aliat cu Hristos decât să câștige fiind supus Satanei și legiunilor acestuia. Dar oare nu tot în acest fel se lepădau de Satana comuniștii atunci când a început să se clatine regimul sovietic? Ca de fiecare dată, opțiunea este personală, plină de riscuri și aducătoare de disgrație, presiuni, defăimări și tot felul de necazuri. Calea spre Adevăr niciodată nu e presărată cu flori și aducătoare de satisfacții de moment, materiale, politice sau de imagine. Însă cei care vor să facă istorie, nu doar politică, de fiecă dată îndrăznesc să-și asume toate riscurile, vicisitudinile și lipsurile.

Desigur, o poziție ca cea pe care o mărturisesc în aceste rânduri pare o curată nebunie pentru cei căldicei, obișnuiți cu confortul personal și cu orizonturile înguste ale unei vieți serbezi de filistin. Așa a fost dintotdeauna. Doar cei considerați nesăbuiți au lăsat o urmă onorabilă în trecerea lor prin această lume. Restul e vânare de vânt.

Semnele vremurile pe care le trăim sunt ca niciodată apocaliptice. Nouă nu ne este dat să știm dacă Dumnezeu a rânduit ca anume noi, cei de azi, să fim ultima generație de oameni, care să apuce vremurile de pe urmă. Dar știm bine că cel mai greu câmp de bătălie este sufletul omului. Precum știm și că un om care are cu adevărat frică de Dumnezeu, dar și răspundere față de Creator, nu poate să se mulțumească doar cu grija pentru sine însuși (oricât de virtuoasă i-ar fi viața personală!) și pentru familia lui. Omului iubitor de Hristos și de semeni îi pasă și de alții. Credința lui, chiar dacă cunoaște stări de îndoială și de poticniri, îi dă putere sufletească și îi alimentează o nemărginită sete de luptă. Unei astfel de agresiuni a răului la scară globală nu i te poți sustrage prin evadare, prin eschivare sau printr-o tăcere lașă și complice. Înfruntarea semeață, dârză, ireconciliabilă și piepțișă reprezintă singura atitudine aducătoare de mari satisfacții sufletești și de șanse reale de biruință.

Uitat-am noi oare aceste cuvinte?

**„Cu noi este Dumnezeu!
Înțelegeți, neamuri și vă plecați.
Caci cu noi este Dumnezeu!”**

Spunea la un moment dat cineva: „În lupta dintre Dumnezeu și Satan neutralitatea este o infamie!”. Nu doar o infamie, am adăuga noi, ci și o iluzie. Deoarece nimeni nu se

poate sustrage acestei bătălii care va dura până la sfârșitul veacurilor. A-ți închipui că te toți feri de această luptă e totuna cu gestul copiilor care își acoperă ochii cu mână, crezând că așa se fac nevăzuți.

A venit timpul practicării unui creștinism militant, rostit cu tărie în forurile internaționale, de la tribunele parlamentelor, îi piețele publice, în platourile de televiziune și în presa de alternativă. Iar etichetele de fundamentalști, obscuranțiști, extremiști și altele de acest fel trebuie purtate ca un titlul de glorie, ca pe o recunoaștere a faptului că nu ne-am supus, n-am capitulat, n-am dat bir cu fugiții.

12 octombrie 2018